

ILUSTRATIUNEA ROMÂNĂ

Pm 1360

Nr. 20 (An. V) Prețul 10 lei

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: ZIARUL „UNIVERSUL”
București, str. Brezoianu nr. 23-25. — Telefon 344/63
Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-le P. T. T. No. 120228/932

Miercuri, 10 Mai 1933

BIBLIOTECA NAȚIONALĂ
Inv. / P

BIBLIOTECA NAȚIONALĂ
PERIODICE
ROMÂNĂ

D-ra DINA MIHALCEA, „MISS ROMÂNIA 1933”

Cronica

* Capitala experimentează un nou sistem de *semnalizare* pentru circulația vehiculelor. Este vorba de o *nacelă automată* care aruncă, la comandă, brațe roșii, verzi, galbene — după semnificația convențională : „oprit“, „liber“ sau „atențiune“. Un asemenea exemplar a și fost așezat în calea Victoriei colț cu bulevard. Cum se vede treaba, problema circulației este și la noi vecinic la modă : am intrat și noi în... febra marilor metropole ! Dacă n'avem altele, s'avem măcar... nacelle automate. Circulația trebuie bine reglementată și cu atât mai mult, cu cât se face pe străzile d-lui Dobrescu pline de gropi și de gu-noaie !

Aprobând „nacela“ activilor conducători ai circulației Capitalei, avem o singură rugămintă: să schimbe culoarea convențională *verde* pentru binecuvântatul motiv că cetățeanul, ca și automobilistul bucureștean, vede la fiecare pas și fără nacelă... destule... stele verzi.

* Orașul Alba Iulia a cerut primăriei Capitalei statula lui Mihai Viteazul. Cererea poate fi destul de îndreptățită. Dar bucureștenii se întreabă cu drept cuvânt : ce vor deveni statuile Capitalei, dacă rând pe rând fiecare ar fi reclamate de către un alt oraș ? Răspunsul nu e greu de găsit : statui ambulante. Orașele s'ar alege cu statuile Capitalei, iar bucureștenii cu bazaconile d-lui Dobrescu.

* Statele agricole sud-est europene se vor întruni la București, în conferință, pentru a-și stabili atitudinea pe care o vor lua în comun la conferința mondială economică dela Londra.

Numai de n'ar scădea din nou prețurile la cereale. Pentru că pare că este un făcut : de câte ori se anunță asemenea manifestări „de solidaritate“, prețurile... scad ca prin farmec !

* Ziarele anunță că la o recentă „inspecție“ ministrul finanțelor a constatat că administratorii financiari numiți pe ziua de 1 Aprilie nu s'au prezentat nici până la sfârșitul lunii.

Cercetând „cazul“ acestor administratori, s'a făcut o anchetă cu un rezultat neașteptat: unii au declarat că au înțeles că numirea lor — ca și obligația cetățenilor de a-și plăti la timp dările — este o glumă de 1 Aprilie ; alții au declarat mai sincer că... nu s'au grăbit, socotind că nu prea au deocamdată ce administra !

Și unii și alții au fost „rechemati“ în administrația centrală pentru a găsi... alte argumente.

* În sfârșit, avem și un „comitet al laptelui“. Comitetul s'a întrunit zilele acestea, ocupându-se de laptele pe care-l vor mânca copiii, gratuit, în „săptămâna laptelui“ și a copilului“ (14-21 Mai).

Pentru acest interval, comitetul s'ar putea intitula, fără să greșescă, un *Comitet de papă-lapte* !

* Conferința pentru dezarmare își continuă cu asiduitate lucrările. Concomitent cu acestea, Sovietele amenință Japonia cu un război care, pe cât anunță gazetele, a și început în regiunea Kharbin. Probabil ca țările să cunoască mai precis la ce *limită* trebuie să... dezarmeze.

T.

A EXISTAT POTOPUL?

De câțiva ani, geologii și geografii se ocupă cu chestiunea dacă povestirile din Biblie în legătură cu potopul se bazează pe evenimente reale.

O expediție arheologică engleză a întreprins cercetări în această direcție, începând să facă săpături prin anul 1928 în apropierea localității Kish, din Mesopotamia.

Săpăturile s'au făcut până la o adâncime de șase metri, unde s'a găsit un strat de nămol, care acoperea o suprafață întinsă.

Stratul acesta de nămol înseamnă, fără îndoielă, că peste un strat normal de pământ s'a produs o inundație catastrofală.

De atunci, s'au mai făcut cercetări de o misiune germană, în regiunile Ur și Erech și cu această ocazie, arheologii au dat de același strat de nămol.

Învățații au ajuns la concluzia că numai evenimentele povestite în Biblie au produs aceste fenomene speciale.

Prezumpția aceasta e confirmată și de ruinele

găsite la locul săpăturilor, căci rămășițele arhitectonice găsite deasupra și dedesubtul stratului de nămol sunt cu totul deosebite. Aceasta înseamnă că potopul a acoperit o populație întreagă cu cultura ei.

Din cercetările făcute, reese că potopul s'a produs aproximativ în anul 3000 înainte de Hristos.

Sus : Descinderea de pe „Berengaria“, la New-York, a premierului britanic, d. Ramsay Macdonald; se știe că timpul petrecut de conducătorii politici europeni în Statele-Unite a adus o înviore a optimismului în relațiunile mondiale; dedesubt : Societatea surzilor parizieni a dat un concert pe care surzii l-au ascultat, grație unui aparat vibrator, care se aplică de preferință pe osul mastoid; medallion : d-na Flor de Viena, creatoarea dansului „Rumba“

Un „autodafe“ interesant : La Portland s'au ars în fața publicului 100.000 dolari din emisiunea forțată a tezaurului, de pe vremea crizei bancare învinsă actualmente

vizita PROFESORILOR BULGARI

Profesorii școalelor de comerț din Bulgaria, după congresul care s'a ținut acum câteva zile la Șistov, au venit în corpore să viziteze România. În Capitală au sosit 60 profesori în frunte cu d. dr. Nicolof, șeful învățământului din ministerul de comerț bulgar, Ciukaloff (Sofia) inspector general al învățământului, Tocheff, director al școlii superioare din Șistov, dr. Sannoff secretar general al asociațiilor de profesori secundari, Parasciovoff (Târnova) dr. Petroff (Czernbek), Smillenoff (Varna), Gawrischy (Sofia), etc., precum și profesori și profesoare din Sofia, Burgas, Varna, Starazagora, Șistov, Ferdinand, Czembek, Philipopoli, Târnavo, etc.

În Capitală au fost primiți de Camera de comerț și industrie, care printr'o comisiune compusă din d-nii T. A. Teodoru, V. M. Ioachim și dr. V. Scărlătescu le-a pus la îndemână mijloacele de a cunoaște principalele așezăminte de cultură comercială, monumente, muzee, instituții etc., etc.

În ziua de 1 Mai au vizitat Camera de comerț, galeria de tablouri, muzeul comercial, biblioteca, registrul comerțului etc. Apoi, școlile Camerei de comerț

din str. Argeș, unde au asistat la cursuri precum și la lectiuni experimentale după noi metode.

Profesorii, în corpore, au mers la **Mormântul Eroului Necunoscut** din parcul Carol, unde au depus o frumoasă cunună de flori. Cu acest prilej profesorii au vizitat **Muzeul Militar**, unde un delegat al muzeului le-a dat toate explicațiunile.

La prânz au vizitat **Snagovul**, cu care prilej Camera de comerț le-a oferit o masă. La sfârșit d. T. A. Teodoru, în numele Camerei al școlilor și profesorilor pe care-i reprezintă, adresează un călduros cuvânt de bună venire, insistând asupra necesității înțelegerii bulgaro-române. În acelaș sens au mai vorbit d-nii : V. M. Ioachim, dr. Scărlătescu, dr. Nicoloff, Cinceaoff, Sannoff și Velceff.

Grupuri de profesori bulgari la Snagov și la mormântul Eroului necunoscut

Aventurile unui „hobo” american

Jim White a murit recent uitat de toată lumea, undeva prin deșertul sterp și pitoresc al Arizonai. Ajunsesse acum în urmă, un biet vagabond sălbăticit și ciudat, după care se țineau copiii și căruia vizitatorii acelor râpe și stânci colorate când albastru, când roz din Arizona, îi dădeau de milă bani. Dar nu degeaba, ci pe tablourile acelea stângace și oribil colorate, imitând peisagiile neîntrecute ale naturii.

Acest sfârșit banal încheie însă o viață neobisnuită. Jim White a fost unul dintre fundatorii unui nou fel de aventură. El a întrupat acum treizeci de ani și mai bine, tipul „hobo”-ului american, termen intraductibil și însemnând un fel de vagabond pe care-l întâlnești numai în America.

CE ESTE UN „HOBO”

Jim White lucra de mic la o fermă din apropierea New-Yorkului. Ingrijea de vaci și de găini, mergea cu pluşul la câmp, dar cu gândurile întotdeauna către alte orizonturi. Fiu de imigrant din Anglia, el nu avea acel atașament al țăranelui față de pământ, fiind mai mult un orășan, căzut în lumea agricultorilor americani, care fac din cultura pământului o negustorie ca oricare alta. Jim nu se pricepea să facă bani, pentru că nu-l pasiona munca. Dar stia să viseze și să dozească aventuri neobisnuite. I s'a dat ocazia să-și dovedească aptitudinile de aventurier de către însuși stăpânul fermei, care l-a concediat pentru nenumărate neglijențe. În loc să samene, Jim dădea din seminte păsărilor care se strângeau în juru-i. Stăpânul l-a surprins întretinându-se cu ele ca sfântul Francisc. Și cum el avea nevoie de roade și nu de visători, i-a dat drumul în aceeași zi.

Jim și-a spus atunci că marea lui ambiție putea, în sfârșit, să fie realizată. Așa s'a făcut că s'a pregătit de plecarea spre oceanul Pacific. Ambiția oricărui hobo american este să meargă dela un ocean la altul, adică dela New-York la San-Francisco. Hobo-ul este un aventurier, care prin orice mijloace trebuie să colinde drumurile care leagă cele două coaste ale Statelor-Unite. De aceea el este un tipic produs american, nicăieri alt unde neexistând această pasiune pentru record și acest risc de-a pleca oricum, fără bani și fără rude, o distanță atât de lungă. Jim White nu trebuie confundat cu acei bicicliști care fac înconjurul lumii vânzând cărți postale. Ieșind de la fermă, Jim n'avea nici o bicicletă și nici bani să-și tipărească cărți ilustrate. A voit, e drept, să fure o bicicletă dela un magazin, dar nu a izbutit pentru că paza era permanentă.

Copil al drumurilor, Jim a pornit-o pe jos dela New-York. A găsit apoi un căruț, care l-a dus până într'un orășel învecinat, unde a rămas peste noapte, hrănindu-se cu fructele copacilor unei ferme. A doua zi a luat-o înainte. Hainele-i erau încă bune și fata îi era viguroasă, inspirând încredere. De aceea Jim, pe la mijlocul drumului,

a făcut semn unui automobilist rugându-l să-l ducă până la Chicago, unde spunea el, era implicat într'un proces. Automobilistul s'a uitat la el și l-a luat. Jim, deși visător, era deștept și a știut să-l amuze pe proprietarul-șofer, care și el avea treabă la Chicago. Așa a obținut el și de-ale mâncării, potolindu-și cu discreție o foame, care de fapt ținea de multe zile, fiind amăgită când și când cu poamele arborilor.

JIM PRECUSOR AL GANGSTERILOR

La Chicago Jim a dispărut ca prin fimec din fața prietenului automobilist, dela care nu mai avea ce cere. Dar se deprinsese cu automobilul și pe vremea aceea nu circulau ca azi mii de mașini pe soselele Americii. Jim White a așteptat mai multe zile până să se îndure cineva să-l ia în alt automobil până la Kansas, unde — spunea el — are de descurcat o moștenire, care-i va da posibilitatea să răspundă bunătații proprietarului mașinei. Acesta, mai naiv, — era un fermier recent îmbogățit — i-a dat și bani lui Jim, pentru formalitățile moștenirii. Și Jim, cu bani cu tot, la un popas a dispărut prin dosul unei ferme, unde se duse să ceară apă de băut.

Cu un alt automobilist mai sărăcit, Jim s'a purtat mai puțin elegant. L-a amenințat că-l ucide dacă nu-i dă bani și acesta s'a supus, pentru că drumul era pustiu și în apropiere nu era nici o localitate. Jim a luat-o într'o direcție și când s'a văzut urmărit de automobilist, a luat-o peste câmp, făcându-se nevăzut.

Astfel Jim White a inaugurat un sistem, care mai târziu deveni atât de popular în Statele-Unite și care a înfricosat pe toți automobilistii. Mii de punșăși, sub pretextul că aveau treburi urgente în vre'o localitate, opeau pe automobilisti ca să-i ia cu el. Apoi, odată intrați în automobil, le puneau vechea dilemă: „bani sau viața”. Gangsterii moderni puresc în bună parte dela aventura lui Jim White, care acum treizeci de ani, găsisse mijlocul să călătorească dela Atlantic la Pacific fără bani și într'un chip atât de confortabil, schimbând căruța unui fermier cu automobilul unui orășan, oprindu-se din loc în loc, furând unde nu era tratat gratis și amenințând acolo unde nu putea înșela.

Astăzi automobilistii americani se tem să mai ia pe cineva necunoscut în mașina lor. O mai fac totuși unii mai proști, sau mai mîlloși. Ca și cei, cărora le place să-și risce viața. Acum trei decenii, puținii automobilisti care se încumetau să cutreere drumurile încă pustii, erau cu toții generoși, fiind neștiutori. De aceea Jim a aiuns teafăr și liber în cele din urmă la San Francisco, în preajma căruia a trăit mulți ani, scoborindu-se apoi în California de Sud și trecând în Arizona, unde, mai întâi ghid prin munți, apoi pictor ratat, apoi cerșetor și pictor, a trăit ani mulți, fiind cunoscut de toți vizitatorii ca un element pitoresc al aceluia peisaj încântător. Căci acest hobo a rămas visător până la sfârșitul vieții

lui, nepractic și leneș, la bătrânețe pletele sale și picioarele goale formând o notă originală în civilizația locului. Era considerat acum în urmă nebun. Cum este și firesc, într'o țară în care oamenii nu stau niciodată degeaba.

Dacă pe alți copii ai drumurilor, hoboos, aventurile similare cu cea a lui Jim i-au dus la o viață plină de succese și de câștig, ca pe atâția boxeuri și sportivi viitori, Jim a rămas același până la moarte, pioner gratuit al noii metode de parvenire. Jack London, Jack Dempsey, Stanley Ketchill, Kid Mc. Coys și ei hoboos au ajuns la grandoare, utilizând metoda lui Jim White. Și ei vagabonzi, dar vagabonzi cu simț practic și cu ambiții nemăsurate. Jim, însă, a rămas un vagabond pur pentru că natura lui era de artist. Dar un artist steril, care s'a bucurat de privești și de aventuri în loc să le speculeze. Bine că a murit acest haideuc egoist și poet ratat, pentru că viața lui prelungea o excepție în lumea activă și practică a Americii, unde toți tinerii din New-York visează să cutreere drumurile dela Atlantic la Pacific pentru a deveni „cineva”, de pildă actori la Hollywood, boxeuri la Los Angeles, sau mari neguțatori la San Francisco.

Waldo A. ...

Un înțelept

Un cunoscut psihiatru german a vizitat de curând o casă de nebuni, în care se pune în practică sistemul să de a face pe nebuni să lucreze. Renumitul psihiatru e entuziasmat de ceiace fac nebunii. Pretutindeni, se văd nebuni cari lucrează, și cu toate că par oarecum stingheriți, fac totuși lucruri folositoare.

Cu toate acestea, sunt printre ei unii, cari cu toate insistențele medicilor n'au putut fi convinși să lucreze.

Printre ei e, spre ex., un nebun care aleargă toată ziua prin curtea ospiciului, împingând o roabă întoarsă pe dos. Toate încercările de a-l face să împingă roaba în mod normal, au fost zadarnice. O întoarce mereu pe dos și continuă s'o împingă prin curte.

Renumitul psihiatru se apropie, la un moment dat de el și-l întreabă:

— De ce alergi tot timpul cu roaba întoarsă pe dos ?

— E foarte simplu, răspunse nebunul, dacă aș ține-o normal, m'ați pune să car pietre cu ea, și ar trebui să fac așa ceva.

Intocmai jidovului rătăcitor, un „hobo” american e mînat de o dorință irezistibilă de a porni mereu către altă țintă

INCHISOARILE DE AZI

O celulă umedă îngropată între ziduri, un ochiu de lumină rătăcit într'un colț aproape de plafon, câteva scânduri, un bidu cu apă, o coajă de pâine și o legiune de șobolani, iată imaginea reală a închisorilor legendare, care se asociază fără voia noastră minții noastre, imediat ce cuvântul „închisoare“ a fost lansat în spațiu.

Dacă nu pretutindeni, dar în multe părți, închisoarea a încetat astăzi de a mai fi mormântul vremelnic al celor pedepsiți cu răpirea libertății. Cei chemați să judece și să împartă osânda au înțeles că sunt dator să înlăture omida, care amenință rodul pomului, dar că nu au dreptul s'o stâlcească sub picioare.

Țările occidentale—moderne și bogate—au transformat unele închisori în adevărate „sanatorii de boli morale“. Inchiisorile au devenit astfel case de îndreptare; scopul lor ne mai fiind acela de a pedepsi, ci de a readuce pe calea cinstei și a binelui — sau pe aceea a căinței—pe condamnați.

New-York-ul e unul din marile centre ale banditismelor și recurdurilor. Trebuia deci să bata recordul și în modernismul închisorilor.

De curând, cetatea dolarului, și-a deschis porțile „Casei de corecție pentru femei“ din 6-th Avenue.

Latura senzațională a acestei instituții nu constă în cele două milioane de dolari, cari au fost cheltuiți pentru ridicarea modestelor etaje — numai douăsprezece la număr, — în instalațiile ultramoderne prin perfecțiune, ale celulelor și spitalului închisorii, cât în regimul aplicat celor 420 de deținute. La întrebarea firească a unui jurnalist :

„Câte prizoniere aveți în închisoare ?“

Directorul a răspuns :

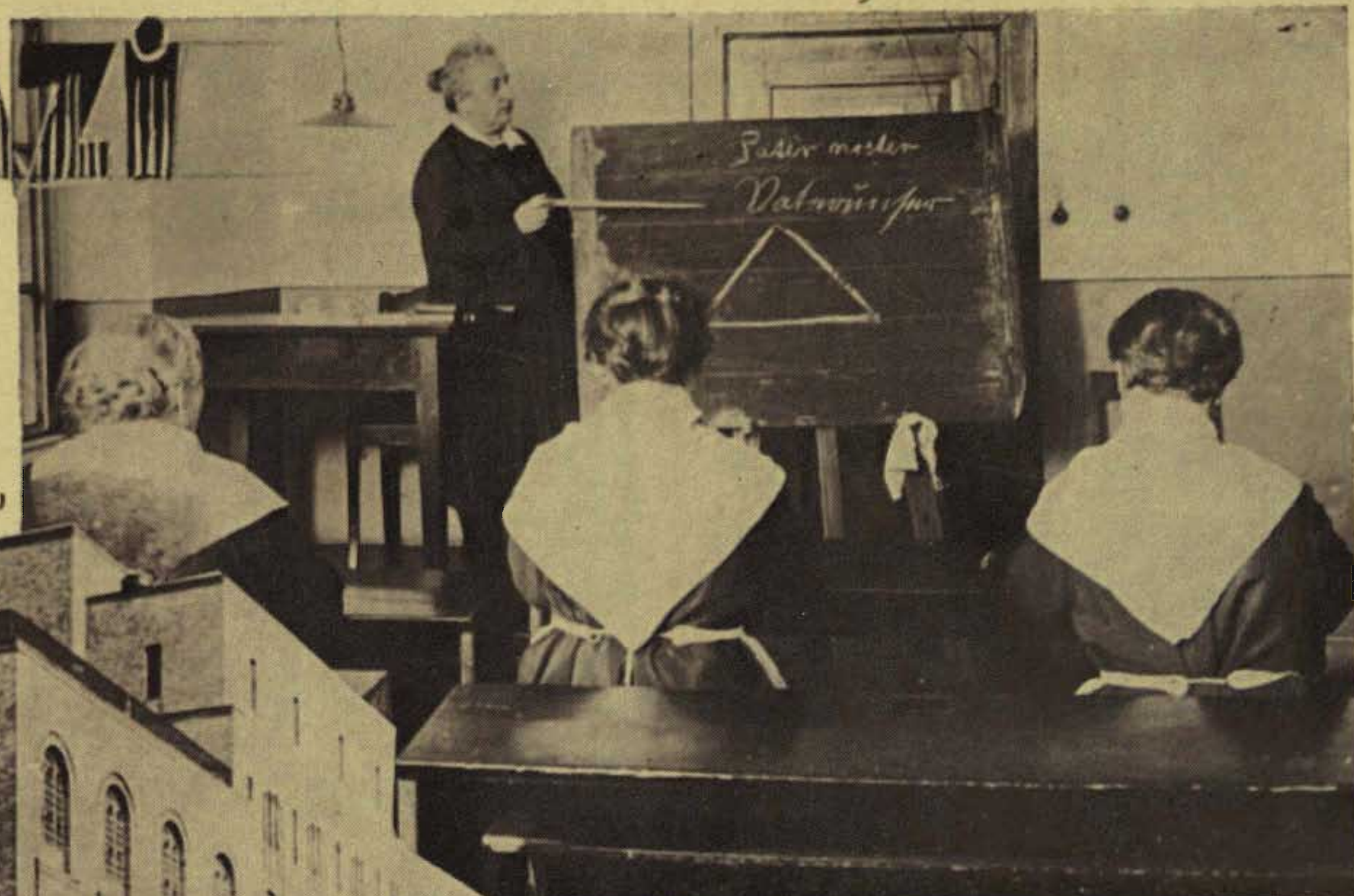
„Nici una“.

— ?...

— Găzduim în schimb 420 de pensionare ! Fiecare e stăpână în tr'o cameră separată, amenajată cu tot confortul. Din tot timpul lor, care le aparține, la discreție, nu li-se cer decât câteva ore pentru îndeplinirea obligațiilor de gospodărie. Nu li se impune nici o uniformă a închisorii, li-se pune totuși la dispoziție trei rochii curate pe săptămână. Terasele le stau la dispoziție pentru exerciții fizice, biblioteca pentru completarea culturii, cabinetul dentistului pentru îngrijirea danturii.

— Găsesc complet inutil acoperișul de sârmă al teraselor — a remarcat acelaș reporter jurnalist — cred că ideea evadării dela etajul al douăsprezecelea n'ar putea tenta pe nici una din pensionarele dv. Apoi trăesc atât de bine aci, încât multora dacă le-ar fi îngăduit, ar rămâne, cred, toată viața.

— Ai avea dreptate, dacă „libertatea“ n'ar fi mirajul chiar și al celui mai nenorocit dintre nenorociți. N'am pus această carcasă de sârmă, de cât în urma unei tragice experiențe ! Cea mai ne-

— O clasă, în care deținutele își completează cunoștințele

norocită dintre primele pensionare a ținut să ne demonstreze, că nici cel mai perfecționat confort nu poate înlocui libertatea, aruncându-se din înălțimea acestei terase. Vrem să le împiedicăm, în felul acesta, de la exerciții fizice mult prea temerare și le silim să se convingă cât de bine se poate trăi... chiar și în închisoare.

Aceeaș reflecție ar putea fi făcută de oricare vizitator al închisorii de femei din Barnimstrasse, din capitala Germaniei. Celulele sunt adevărate camere de sanatoriu, cu ferestre mari și parchet strălucitor. Ca mobilă : cele necesare și... o mașină de cusut, ghivece de flori în fereastră, icoane, fotografii, un calendar în perete, o carte deschisă pe masă... prizoniera își trăește parcă de bună voie această viață de solitară, rupând contactul cu zbuciumul din afară, creându-și o lume proprie, plină de calm, de liniște. O astfel de celulă o au însă numai prizonierele care au avut purtare bună un anumit timp, sau care au fericită de a avea un copil mic.

Fericirea ? În închisoare ?... Vi se pare nepotrivită asociația termenilor.

Dar mama pe care am găsit-o dădăcându-și copilul în încăperea celor patru pereți imaculați — care pentru ea însemnau „închisoare“, — mi-ar găsi expresia cum nu se poate mai potrivită.

— Am atâta treabă cu copilul și cu cusutul, — a spus una din mamele prizoniere într'o zi, — încât dacă s'ar lăsa toate ușile deschise, ca să pot fugi, cred că n'aș avea timp să mă duc nici până'n stradă, să văd trecând tramvaiul.

— Tramvaiul ?

— Da, n'am mai văzut un tramvai de un an.

Era desigur tot ce regreta această femeie din lumea, care a osândit-o la reclusiune.

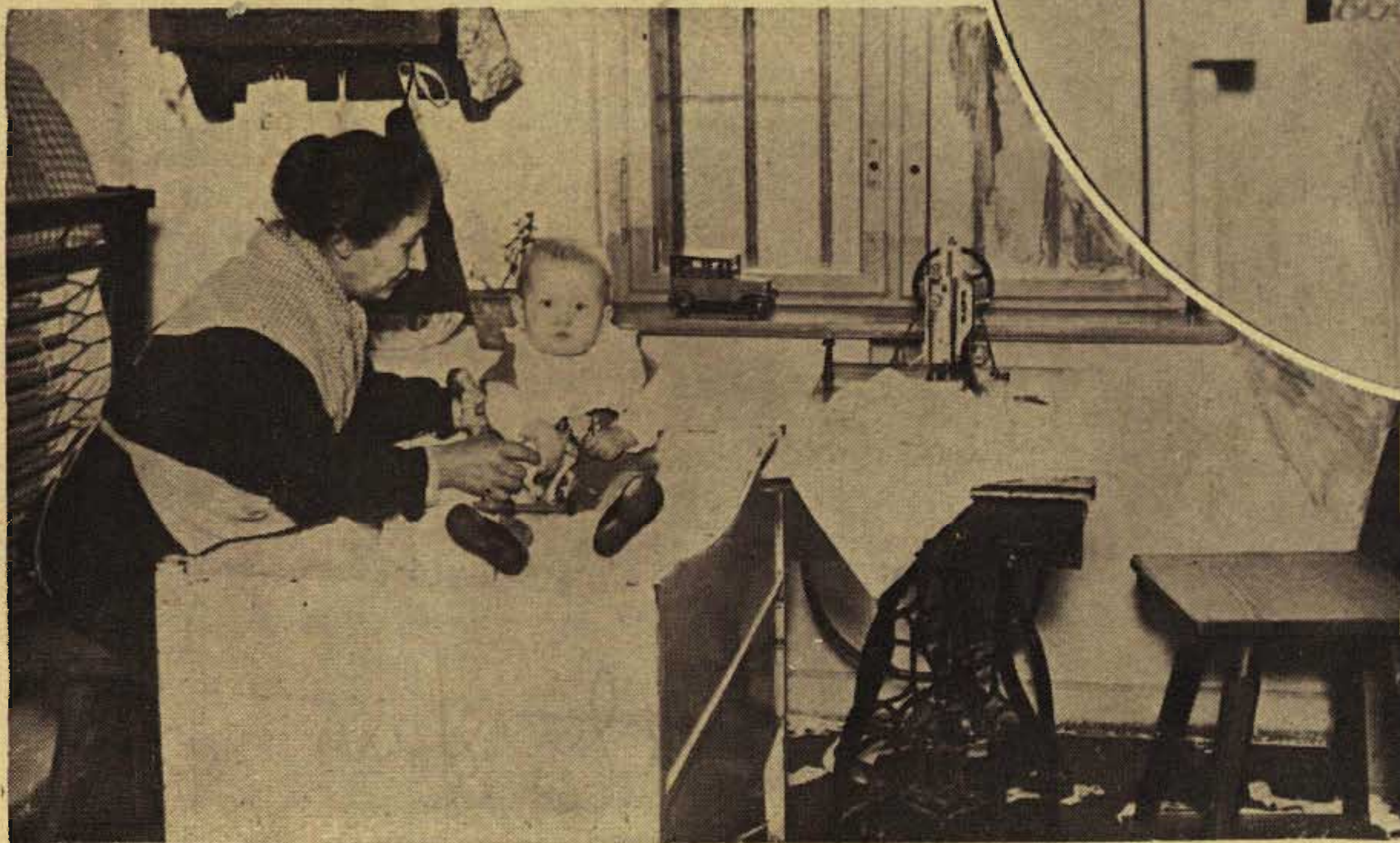
Maicilor le este incredințată aproape în toate închisorile de femei misiunea de reeducare morală a deținutelor. Bărbații sunt pe cât posibil înlăturați, dela orice serviciu, afară de acela al pazii.

Pe culoar, în sufragerie, în clasă unde capătă completarea culturii, femeile cu părul alb sau cărunt, cu fețe bronzate, apar în uniforme printre voalurile călugărițelor, ca niște fete de pension, pe care părinții din distracție le-au uitat la școală pentru totdeauna...

Dr. Lc.

Sus: Vederea exterioară a închisorii americane; medalion: Toaleta e de o curățenie strălucitoare, care dă impresia că te afli într'un internat îngrijit și bine întreținut

Deținuta care a născut un plod în închisoare și-l poate crește în cele mai bune condiții

Alegerea „Miss României 1933“

— NOTE, IMPRESII, SPOVEDANII,

de ION TIC —

Unsprezece dimineata.

In sala de festivități din Palatul „Universului”, juriul cercetează dosarele concursului.

Una tremură. Alta încearcă să afecteze un aer de suverană indiferență...

— Vezi, povestește fata unei doamne care o însoțește — n'am nici emoția unei glume!

— Ești sigură că nu vei reuși?

— Nu. Dar n'am de ce să mă emoționez. Concursul nu-i public. Apoi concurez... într'o doară. Uite sunt atâtea alte fete frumoase!

Incet, incet, atmosfera se încălzește.

Candidatele discută în șoaptă. Emoția dela început, când au intrat la „sala judecătii”, pare să se risipească.

Juriul începe examinarea. Candidata trece în fața estradei,

„Prinț” — câinele favorit

apoi, defilează în fața celorlalte. Membrii juriului fac notații. Nimeni nu poate pricepe hieroglifele cu care fiecare membru își notează, pe blocuri, „calificările”.

Se procedează din nou prin selecțiune.

O reexaminare. Grupul a rămas ceva mai mic: zece. Apoi opt, cinci. In cele din urmă trei.

Lucru sigur — una din aceste trei va fi Miss România 1933.

O ultimă reexaminare, de astădată cu mult mai anevoioasă și mai atentă.

Membrii juriului își au părerile împărțite. Noui notațiuni. Vor

Dina Mihalcea
Miss România 1933.

Autograful alesei noastre

trebui să chibzuiescă singuri. De acela juriul se retrage în birourile direcțiunii ziarului „Universul”.

Curiozitatea devine din ce în ce mai mare. Cine va fi Miss Ro-

mânia? In afara sălii, in holl și pe culoare, cunoscuții și rudele candidatelor discută cu aprindere.

Cineva glumește:

Cele trei candidate, rămase la ultimul „round”, d-rele Susette Iupceanu, Dina Mihalcea și Puica Dumitrescu

— Fiiți siguri, aleasa va fi tot o studentă. Nu știți că marea majoritate a candidatelor de astăzi ca și a candidatelor din anii trecuți a fost a *studentelor*?

Intr'o altă sală, cele trei candidate rămase în ultimul *round* compar din nou în fața juriului. De astă dată toate trei sunt emoționate peste măsură. Au fețele congestionate. Ochiul lor febrilitează: un termometru le-ar arăta treizeci și nouă de grade.

Alegerea, este drept, nu e tocmai ușoară. Totuși Miss România nu poate fi decât *una*.

In cele din urmă *juriul* hotărăște:

d-ra Dina Mihalcea, de 18 ani, studentă la Conservatorul din București, este proclamată Miss România 1933.

A II-a: d-ra Susette Iupceanu, București.

A III-a: d-ra Puica Dumitrescu.

Noua aleasă deabea se poate reculege după emoția încercată în momentul în care juriul i-a făcut cunoscut hotărârea.

Felicitările nu mai conținesc. Fiecare o întrebă câte ceva. Ziaristii prezenți îi solicită autografe..

O jumătate de ceas, Miss România 1933 răspunde cu grație și cu dragălașenie la toate întrebările.

Curând publicul aflător în palatul ziarului încearcă să vadă pe fericita deținătoare a *titlului național de frumusețe*.

Studentii și studentele o aclamă. Este o nouă emoție, pe care Miss România cu greu o stăpânește.

Copleșită de elogi și de felicitări, Miss România încearcă, desigur, cele mai plăcute momente pe care și le putea imagina...

După rugămintea noastră, Miss România 1933 trece în studio-ul fotografic al ziarului „Universul”.

Dar și pe culoare, curioșii, admiratori ai frumosului, încearcă s'o rețină.

Cineva, entuziast, îi adresează odată cu elogiul său, urarea: „trăiască regina frumuseței noastre”!

Modestă, d-ra Mihalcea rectifică:

—Mulțumesc. Sunt doar *numai* ambasadoarea frumuseței dv... una din „ambasadoarele” dv...

Luminile studio-ului s'au aprins, orbitoare. Aparatele și-au întins obiectivele în gâturile lor de girafe pitice.

Fotografatul încearcă zadarnic să prindă „primele poze”.

Miss România, pe lângă mobilitatea naturală a feței, are și o supraincercare nervoasă. Zămbeste, încearcă să-și stăpânească plusul de emoție dar obiectivele fotografice de studio cer, înainte de toate, liniște. Care Miss ar putea avea, îndată după alegere, „un cap liniștit”?

În bătaia reflectoarelor, în topul de lumină care inundă figura tinerei alese, „capul” căruia juriul i-a decernat titlul de Miss România, are într'adevăr un *caseu* deosebit. Un cap drăgălaș, luminat de doi ochi albaștri, pătrunzători; un corp cu linii regulate, armonios, completează drăgălăsenia unei fragede frumuseți căreia juriul i-a conferit înălțătatea.

În șoaptă, doi tehnicieni de atelier își dau verdictul:

— Are într'adevăr distincție.

Miss România 1933 — d-ra Dina Mihalcea, — este fiica d-rului Toma Mihalcea — medic practician în Capitală. Are 18 ani împliniți. Este studentă la Conservatorul din Capitală, anul I, în clasa d-nei Maria Filotti (dramă și comedie).

După tată, descinde dintr'o veche familie de olteni din Slatina; iar după mamă dintr'o istorică familie de transilvăneni din ținutul Blajului.

Este unicul copil al scriitorilor Mihalcea — o cunoscută și onorabilă familie, apreciată în cercurile bucureștene.

Este blondă, cu ochii mari, albaștri, cu înfățișarea distinsă, cu un admirabil corp desprins din linii armonioase. O dicțiune frumoasă completează calitățile cu care a înzestrat-o natura.

— Până să vă „potriviiți” pentru pretențiosul obiectiv al fotografului nostru, ne-ați putea spune câteceva

D-ra Suselte Iupceanu, reușită a II-a la marele nostru concurs de frumusețe

pentru cititorii revistei noastre, care v-a ales.

— Pentru revista dv, a cărei credincioasă cititoare sunt de câțiva ani și căreia îi datorez bucuria mea de astăzi, sunt gata să vă răspund la orice întrebare...

Și Miss România sări copilărește de pe scaun, voioasă asemenea școlărilor silitori când sunt chemați la tablă...

— Ați putea să vă odihniți mai departe și să-mi povestiți.

— Să mă spovedesc cetitorilor? Cu dragă inimă! Apoi, zămbind, începu:

— Nu știu în ce măsură, „spovedania” mea ar putea interesa cetito-

rii dv. Totuși, sunt sigură, drăgălașele cetitoare vor fi curioase să afle câteceva, măcar atât cât poate interesa o Miss-ă, oricare ar fi ea.

Auzisem de concursurile dv, și de seriozitatea lor. Dar nu credeam că voi isbuti să fiu aleasă întâi și să reprezint astfel frumusețea româncuțelor noastre la concursul internațional de la Madrid.

Aveam totuși încredere în deplina obiectivitate a juriului și de aceea nădăjduiam să figurez cel puțin în finală.

De dimineață aveam „semnele” mele bune. Sunt superstițioasă — veți râde desigur — dar sunt sinceră și-mi mărturisesc slăbiciunile...

Când am deschis fereastra, astăzi dimineața, am văzut un *coșar*.. Mi-am spus: semn bun. Când am ieșit în oraș, am văzut alți șase *coșari*.. Eram sigură că în timpul zilei trebuie să am o mare bucurie...

— Și ați avut-o...
— Desigur. Apoi fetișul meu — *elefantul* — de care nu mă despart niciodată și pe care l-am ținut tot timpul în mână...

Și spunând acestea, Miss România scoase din poșetă un elefant de os, micuț și simpatic.

— Dar dacă cineva v-ar fi luat *elefantul*?

— Pierdeam lupta. Hotărât că da. Superstițioși mă pot înțelege mai bine ca d-ta... Dealtfel iubesc animalele. Acum câțiva ani aveam cincisprezece pisici de Angora. Astăzi am rămas doar cu credinciosul meu „Printi”, — un spiț adorabil. Diki, puful de lup și Pusi „cocoșul aducător de noroc”.

— Ce preferințe aveți: pentru teatru, sau pentru cinema?

— Am o singură pasiune: teatrul. Dovadă, că urmez Conservatorul. Anul trecut am văzut o piesă la Național în care juca doamna Filotti. Eram, ce e drept, o „credincioasă” a teatrului. Dar din seara aceia jocul minunat al celei mai mari artiste pe care o avem, m'a captivat într'atât, încât m'am hotărât să urmez Conservatorul. Mi-am atins idealul s'o pot asculta pe maestră, la curs, tălmăcindu-ne pentru mintea noastră, focul sfânt al artei... Două mari bucurii am avut în viață: ziua când doamna Maria Filotti m'a admis în clasa pe care o conduce la Conservator și astăzi când m'ați ales Miss România...

— Cum văd, idolatrizați maestra...

— Dar care spectator care a putut vedea măcar o singură creație a acestei artiste fără pereche, n'o idolatrizează ca și mine?

— Dacă nu greșesc, preferați mai mult teatrul de cât cinematograful.

— Pentru mine cinematograful nici nu există. Pare desigur curios; dar așa este. Cinematograful, astfel cum „progresează”, nu face alta decât să speculeze slăbiciunile ochilor și ale oamenilor. Rar — ici și colo — câte un film care isbutește să facă artă; restul... artă ieftină, inferioară pentru tineretul din care fac și eu parte. Singur teatrul — oricâte piedici ar întâmpina — rămâne templul artei a-

Miss România 1933, d-ra Dina Mihalcea; în stânga sus, „porte-bonheur”-ul de care nu se desparte niciodată

D-ra Puica Dumitrescu, reușită a III-a la concurs

devărate.. Dar ce păcat că nu toată lumea gândește astfel!

Miss România își continuă „spovedania”, povestindu-mi de gimnastica pe care o face în fiecare zi, de preferințele ei pentru diferitele sporturi, de scriitorii ei favoriți și de câteva alte lucruri pe care regret că spațiul nu-mi îngăduie să le pot publica, în acest număr.

Între altele mi-a confiat și un secret al frumuseții care poate interesa cititoarele noastre: Miss România n'a mâncat carne până la 10 ani iar acumă mănâncă foarte puțină; nu întrebuințează nici o cremă, nici o pudră, nimic, absolut nimic.

MODA

Rochie de seară din muselină neagră, imprimată și fasonată, combinată cu saten.

Rochie de seară, din dantelă neagră, garnisită cu roz.

ALLO! ALLO! PARISUL!

— Cred că această lună e cea mai dificilă din toate epocile modei. Când arborez pălăria de pai, se inouează; când, de teama razelor perfide ale soarelui de Mai și deci a unui guturai, îmbrac scurta de blană, soarele se face blând ca în toful verii.

— Și din nenorocire niciodată nu poți să știi cât ține această vreme.

— Tocmai de aceea, spune-mi, cu ce mă sfătuești să mă echipez?

— Cu „robe-manteau“-ul din stofă de lână uni, suplă și moale—angora de preferință și pardesiul trei sferturi din acelaș material.

— Și le port exact două săptămâni, iar pe urmă le atârni în dulap...

— De fel. Rochia se poate purta pe o zi mai răcoroasă în vilegiatură, la munte sau la mare, iar pardesiul din stofă, croit larg, cu un gulerăș deabia perceptibil, îl porți de minune la orice rochie imprimată, care să armonizeze cu tonul mantoului.

— Și pălăria?

— O „șeșă“ colonială din paiu

este un detaliu al modei, indispensabil oricărei elegante.

— Dar ceva noutăți mai originale?

— Nu știu dacă ți-am anunțat—după succesul unghiilor aplicate,—pe acela al genelor aplicate.

— Cum? dimineța să-mi pun gene false pe care le scot seara când mă duc la culcare?

— Defel. Genele false se aplică cu atâta artă, încât le poți purta un timp îndelungat, una și aceeaș pereche.

— Și ce culori se poartă, mă rog?

— Albastru. Totul tinde azi spre albastru. Genele le accentuezi cu rimmel bleu închis, iar pleoapa o pictezi.

— Pictată?

— Intrebuințez acest termen deși fardul actual e mai mult de cât pictură, e curată zugrăveală.

— Spune-mi te rog, mai departe, deși nu cred să mă supun modei.

— Pleoapa se umbrește cu gris-

Mantou de tweed bej, cu reveruri largi.

bleu. Capătă aparențe metalice — Trebuie să fie destul de interesant, mai ales la ochii verzi sau albaștri ca ai mei.

— Dacă ai început să găsești că poate fi interesant, te vei supune și sclaviei machiajului ochiului, în jurul căruia s'a concentrat toată arta institutelor de frumusețe.

— Altă noutate?

— Cuiete!

— Ce înseamnă această exclamație?

— Cuietele și pietrele.

— Nu văd de fel cum ar putea fi exploatare culele în modă!

— Nu e vorba de culele pe care le batem în perete, pentru a spânzura fotografia unui strămoș, sau opera unui pictor la modă, — ci de culele bătute pe pavajul străzilor, așa numitele „Clous de Paris“, care feresc pe pietoni în inevitabilele traversări ale străzii de furia automobilelor asasine.

— Nici acestea nu prea văd ce ar putea căuta la rubrica „modă!“

— Pudrierea — toate fără excepție — au forma și adeseori aspectul fidel al acestor cule. Dela culele mari s'a trecut la cule mai mici și le găsim acuma bătute pe cordoane, pe mănuși, pe pantofi...

— Înainte culele se purtau în pantofi!

— Moda se schimbă, draga mea, — și tocmai de aceea, ca să se înviorizeze monotonia culelor, se mai adaugă și pietricele mici, mari, colorate, rotunde sau pătrate... după fantezia creatorului...

Rodia

Expoziție de încălțăminte antică

Intr'o prăvălie din New-York, s'a aranjat o expoziție ciudată. Au fost expuse 300 perechi de încălțăminte de tot felul, din toate timpurile și din toate părțile globului. Se pot vedea sandale vechi de 1500 ani, apoi ghetetele regelui Henric IV al Franței, ghetetele de lac ale papei Pius IV și pantofii de bal ai împărătesei Elisabeta a Austriei.

UN CAZ CURIOS

Poliția din Liverpool a găsit de curând pe un necunoscut, complet epuizat din cauza foamei. El nu mai știa cum se numește și nici de unde este.

Din spitalul unde se află internat, a trimis stației de radio rugămintea de a fi lăsat să spună câteva fraze la microfon. Speră, că între milioanele de auditori, se va găsi, poate, cineva, care să-i cunoască vocea, spre a putea fi astfel identificat.

Rezultatul concursului nostru pentru „Cea mai fantastică întâmplare“

Juriul instituit de revista noastră pentru clasificarea celor mai bune lucrări prezentate la concursul pentru „cea mai fantastică întâmplare trăită sau auzită“, a decernat următoarele premii:

Premiul I d-lui G. de Giacomo (București), pentru bucata „Florile faraonilor“

Premiul II d-lui K. T. Graidă (București), pentru bucata „Frica“. Două „mențiuni“ — d-lor C. S. Bălan (C. Lung), pentru bucata „Eu sunt Vâlca“ și Gh. Ciurea (Chișinău), „Duhul necuratului“.

FRIZERI AMBULANȚI

O firmă londoneză își expediază lucrătorii și lucrătoarele cu mașina prin cartier, economisind clienților timpul și deplasarea

VICHY ETAT ISVOARELE STATULUI FRANCEZ VICHY ETAT

VICHY-CELESTINS

RINICHI - BAȘICA - GUTA - DIABET - ARTRITISM

VICHY GRANDE-GRILLE Bolile ficatului și ale aparatului biliar

VICHY HOPITAL Afecțiunile stomacului și ale intestinului

Reconstituirea crimei din str. Ioanei

Capitala a fost impresionată de o crimă care prezenta la început o aparență de mister : curățitoarea de vagoane de tramvai Ioana Fulga, fusese găsită strangulată, într'o gură de canal. După cercetări și investigații neobosite, d-nii Frânculescu și Vrânceanu au lămurit cazul : nenorocita fusese ucisă de vecina ei, Paraschiva Gross ; iată-o pe aceasta la reconstituirea crimei, înconjurată de anchetatori

O DIANĂ PRECOCE

Nora Walker, în vârstă de 9 ani, a câștigat la Great Westwood, hardicapul copiilor, cu calul ei „Silver Star”

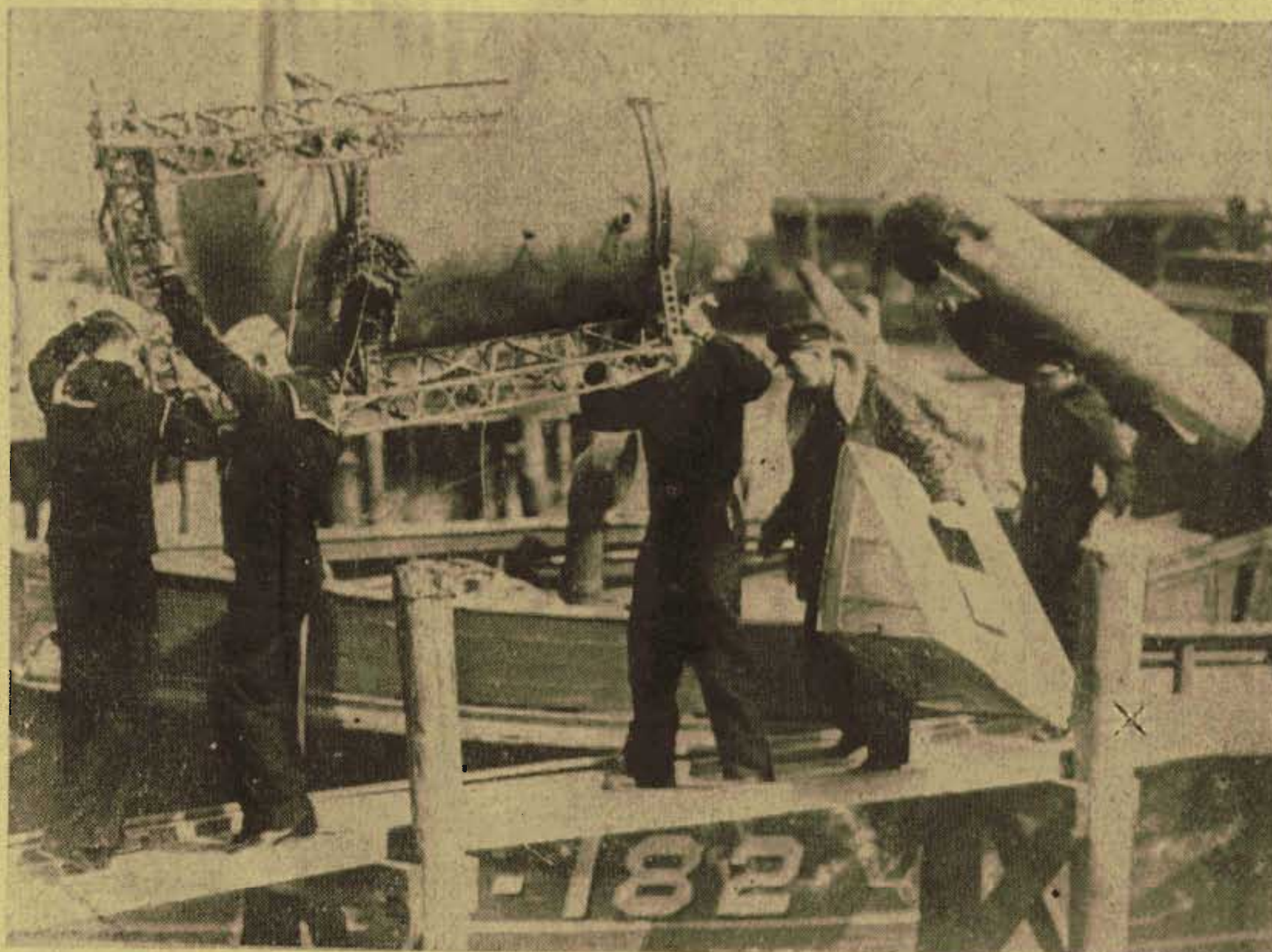
COMOARA INTR'UN POM

În localitatea Viestal (Germania), tăindu-se un copac mare, s'a găsit într'o scorbură, o pungă de piele, plină cu monede de argint. În afară de câteva monede mici, punga conține numai taleri de argint din anii 1802—1808. După cât se pare, e vorba de o comoară, ascunsă în scorbură copacului de vreun cetățean, care se temea de năvălirea vreunei oștiri străine, și care a murit, înainte de a o ridica, sau să fi avut vreme să pomenească cuiva despre existența ei.

Stradă pavată cu cauciuc

La Londra se va inaugura în curând cea dintâi stradă pavată cu cauciuc. Strada se numește New Bridge și se pavează cu cuburi de cauciuc, care nu se deosebesc întru nimic de lespezile de piatră. Specialiștii susțin că trăsurile și automobilele vor goni pe această stradă, fără să facă nici un șgomot.

Resturile dirijabilului „Akron”

Marinarii unui vas de pază a coastei americane au adus la Atlantic City bucăți pescuite, din epava lui „Akron”

DELA EXPOZIȚIA DE PICTURĂ „G. LAZĂR”

Citind în parc

Tinerețe

FAMILIA LUI HITLER

Ziarele austriace publică următoarele amănunte în legătură cu originea lui Hitler: Din datele cuprinse în ziare, reiese că Hitler se trage dintr'o familie originară din localitatea Waltersschlag și poate fi identificată până în anul 1672. Numele familiei a fost la început Hiedler și s'a modificat de-a doua în 1762 în Hitler.

Tatăl lui Hitler a învățat la Spital meseria de cizmar, iar mai târziu a fost funcționar, ajungând până la un grad echivalent cu acela de șef de birou. Mama lui Hitler era și ea originară din Spital și s'a numit ca fată Klara Pölzl.

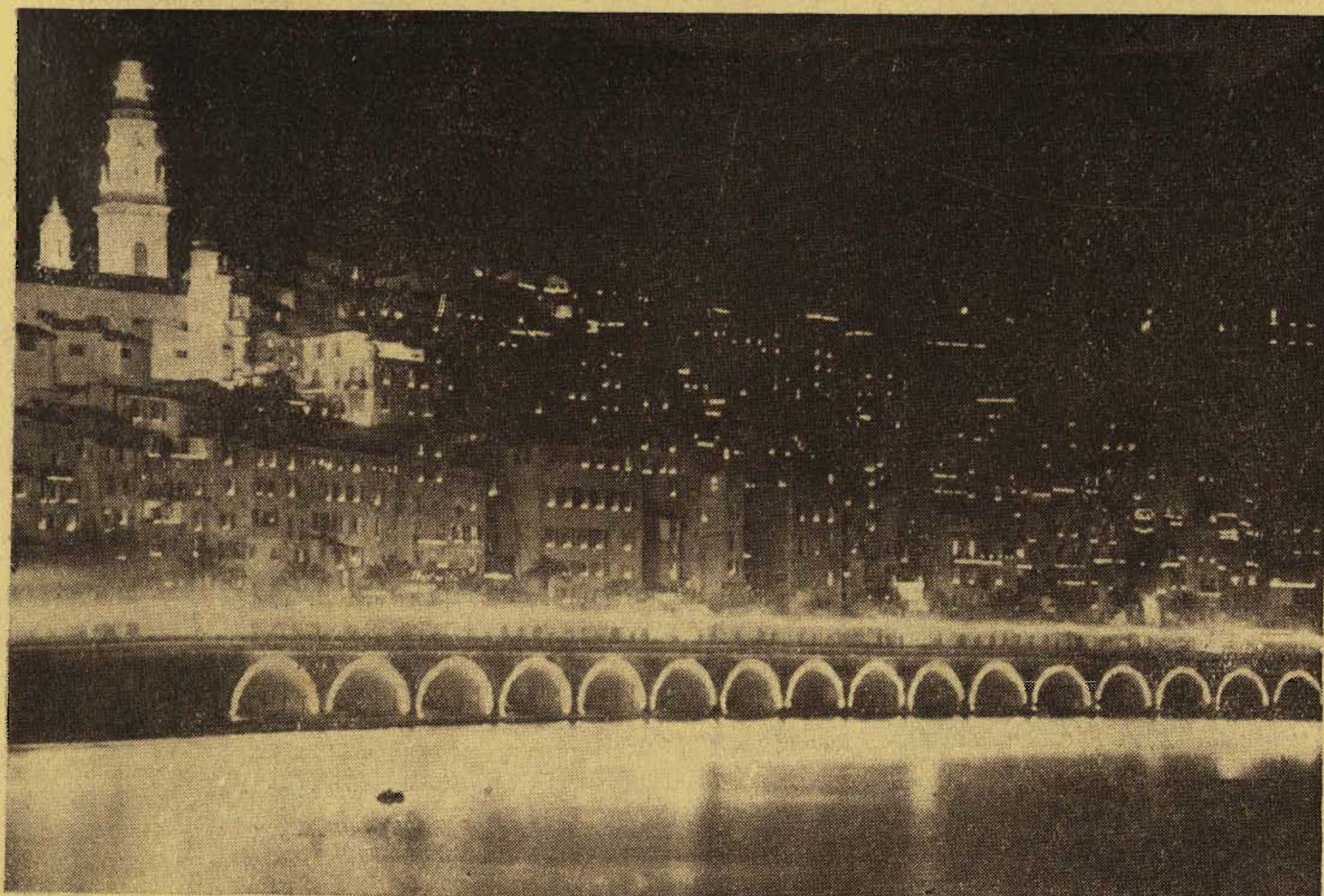
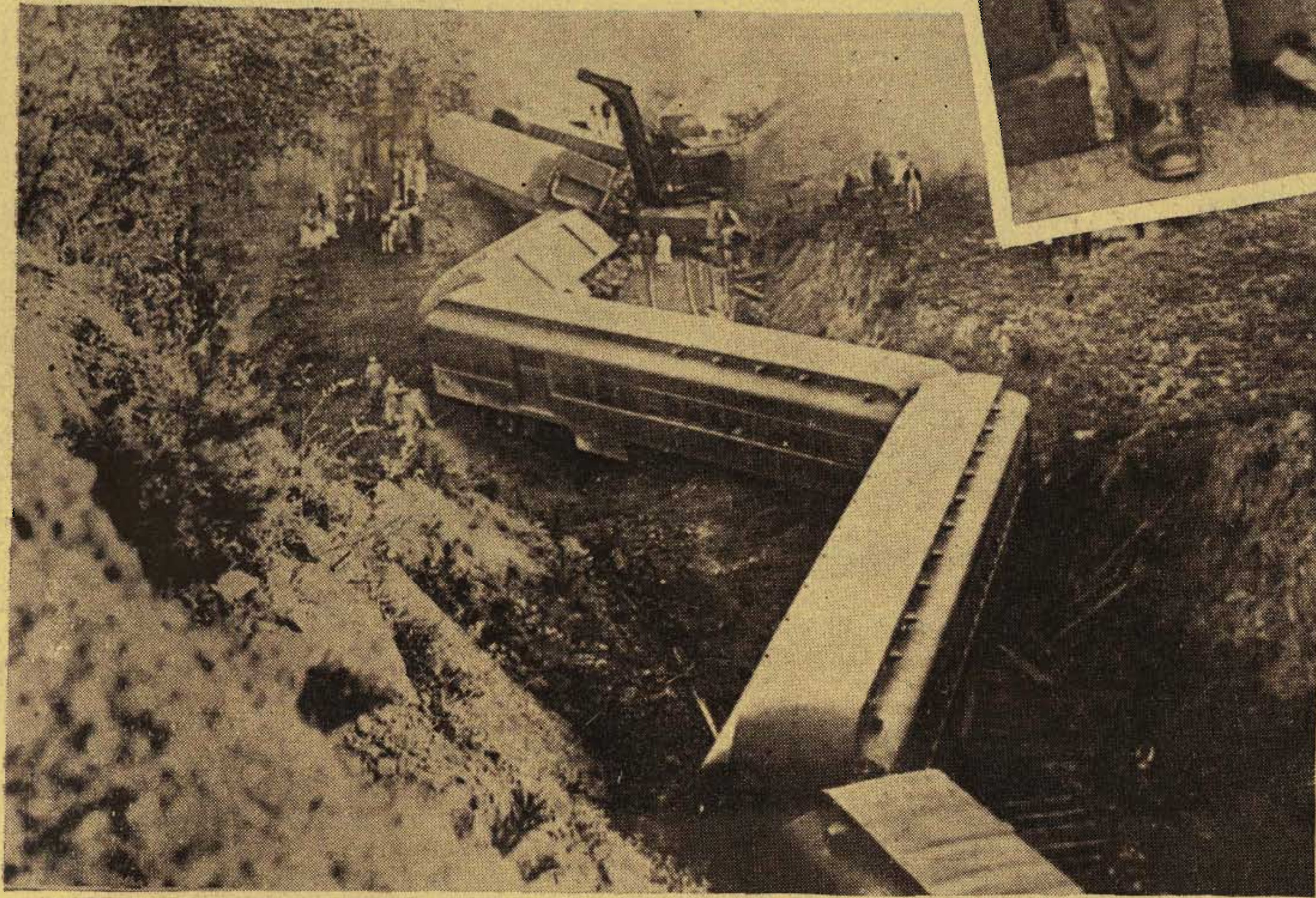
Satul care râde

Japonezii nu râd niciodată, ci zâmbesc doară. De aceea, a produs mare uimire în cercurile științifice, că într'un sat de lângă Tokio, toți locuitorii râdeau cu hohote de mai multe săptămâni. S'a trimis o comisie, al cărei presedinte când a raportat cazul, se tăvălea de râs și a fost destituit pentru această obraznicie.

În cele din urmă, trimitându-se la fața locului un profesor universitar, acesta a stabilit că fenomenul se datorește unui soi de ciuperci, care cresc în apropierea satului, și care activează mușchii râsului.

Actualități

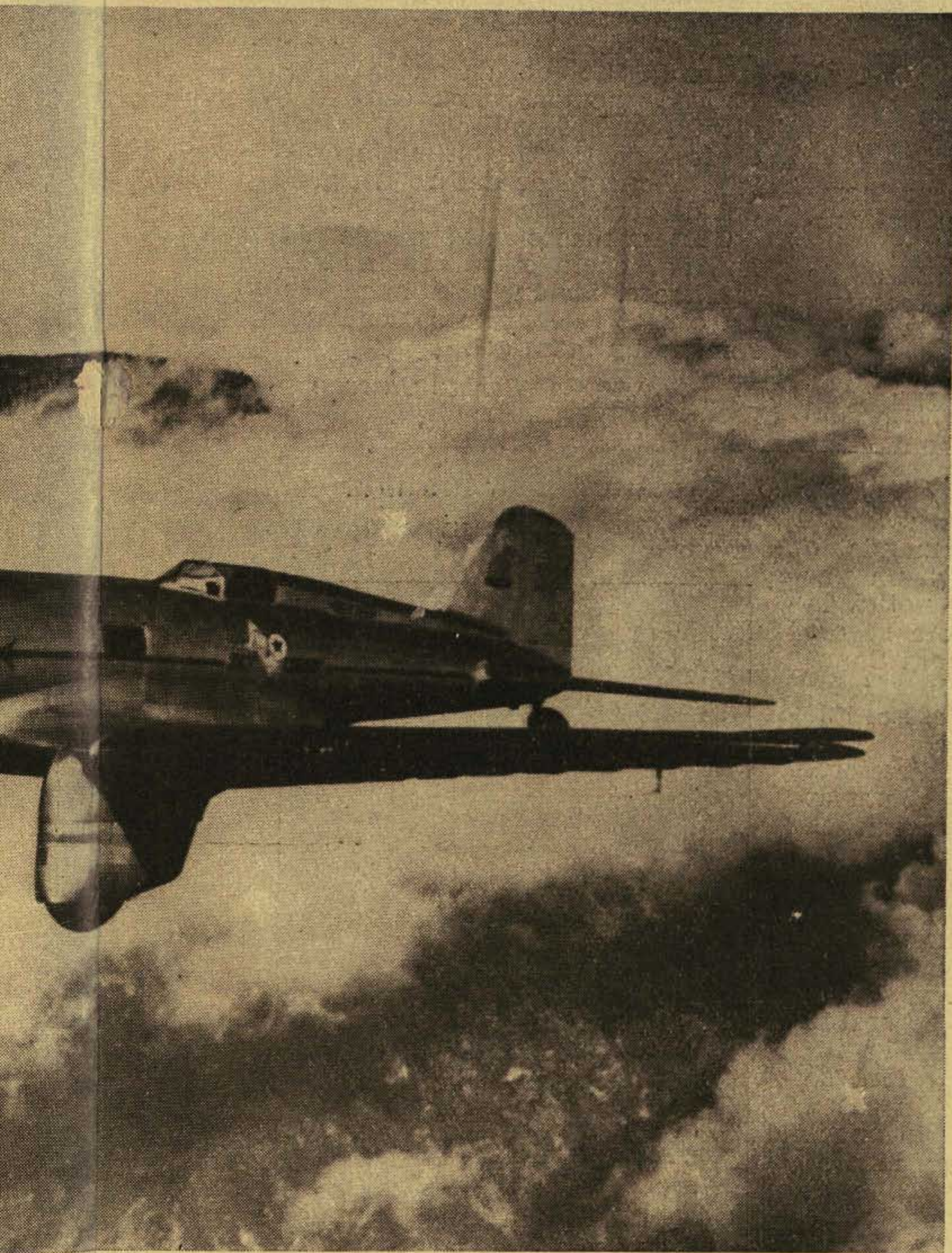
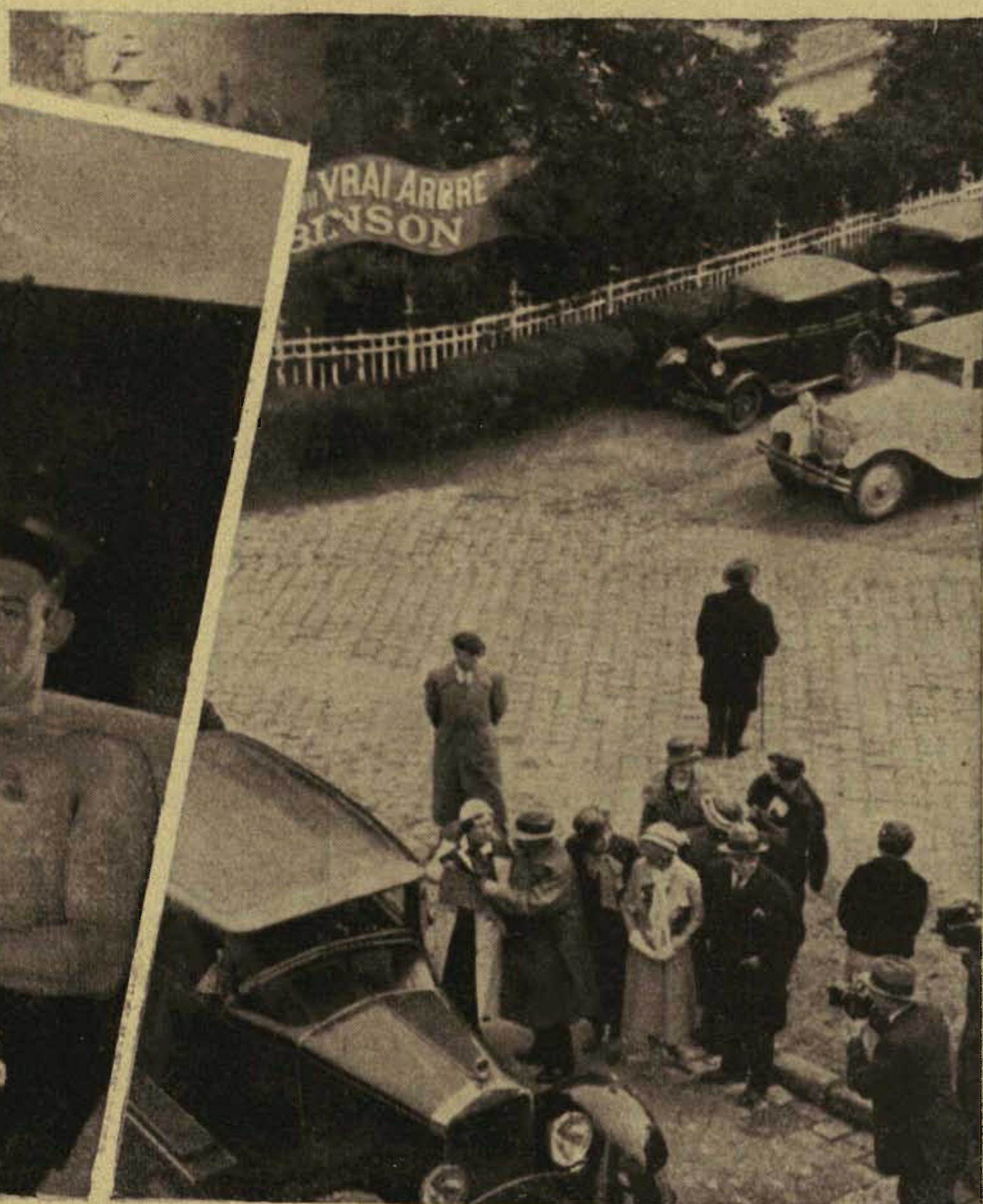

De sus în jos : Pălăria umbrelă, pe care americancele încearcă să o lanseze pentru vara aceasta ; Expresul Louisville-Nashville deraiat în munții Altona; Serbările primăverii au dat orașelului Menton un aspect nocturn de feerie

Stânga, oblic : Colonelul Lindbergh și soția lui pornind într-un mijloc ; Zeci de mii de cetățeni ai New-Yorkului, veniți să facă aproape; dreapta, oblic: Boxeur german-evreu, deposedat și
Aviatorul Frank Hawks se antrenează pe

ti de pretutindeni

...nd într'o inspecție aeriană peste întregul continent al Americii ; sus, ...i să facă băi de mare la Coney-Island, sunt un semn precis că vara e ...sedat în Germania de titlurile câștigate se antrenează la Paris; jos : ...cază pentru zborurile la cele mai mari altitudini

De sus, in jos : O cursă automobilistică... de încetineală, organizată la Paris de Automo- bil-Clubul artiștilor; La Wembley se aplică o nouă metodă de antrenare pentru câini de vânătoare ; Leul parizian, care a fost gătit și mâncat în prezența edililor și a Josefinei Baker

AMINTIRI DESPRE CONTEȘA DE NOAILLES

născută Ana de Brancovan

Citim știrea morții contesei de Noailles și nu ne vine să credem că aceia care spunea deunăzi :

„Il faudra vieillir et mourir
Jeunes hommes sachez que vivante
Je fus la plus sensible de l'Univers”
a închis ochii pe vecie. S'a stins cea mai mare poetă a Franței și cea mai mare glorie a României, în actuala mișcare literară mondială.

Căci contesa de Noailles era româncă, nu numai prin nașterea ei, ci prin sensibilitate, prin acel nu știu ce nedefinit, despre care Barrès spunea, că îl aduce din Orientul îndepărtat.

Am cunoscut-o, cu prilejul unei prefețe pe care a scris-o pe un volum, intitulat „Contes roumains”, în care spune :

„A citi această culegere înseamnă a călători în inima unui ținut încântător, înseamnă să te apropii de ceea ce e esențial și misterios într'un popor : diabolicul și angelicul”.

Contesa de Noailles vorbește de România ca de un ținut încântător — regretă poate că n'a cunoscut și n'a putut aprecia acest ținut, de care împrejurările au ținut-o departe.

Era o ființă mică, fragilă, care și-a petrecut jumătate din viață în pat, lucrând.

Robert de Flers o descrie astfel: „Flaubert vorbind într'o zi de Georges Sand spunea :

— *Cu tot talentul ei, această femeie mare nu va fi niciodată altceva decât o micuță femeie.*

Zărind-o pe contesa de Noailles atât de fragilă, te simți ispitit să răstorni fraza :

Această micuță femeie este totuși o femeie mare, prin sensibilitatea inimii sale, prin rezonanța sufletului, prin gentilul ei atât de francez, răsărit într'ansa ca o floare”.

A început să scrie la vârsta de opt ani. Mama ei cânta atât de frumos la pian și sora ei Hélène, astăzi prințesă de Chimay, scria lucruri atât de interesante, în cât sufletu-i inaripat porni să vibreze.

La vârsta de 26 de ani primește prima distincție. „L'Autorité” azvârle în mlădița desprinsă din pământul ei, pentru a înflori în Franța, tot felul de injurii, tratân-

Portret din tinerețe al contesei de Noailles

du-i literatura drept amorală și atribuind erotismul dintr'insa, originii sale valahe...

Volumul „L'Ombre du Jour” stârnește o adevărată revoluție în așa zisa lume bună.

Primul volum al contesei de Noailles publicat la vârsta de cinci sprezece ani apăruse în „Les annales des cahiers verts” editura Grasset, cu titlul „Poèmes d'en-

fance” și cu semnătura Ana de Brancovan.

All doilea volum „Le coeur inombrable” apare în editura Calman-Lévy și o consacără definitiv.

„Femina” o așează alături de Sarah Bernhardt, Daniel Lessueur, Séverine, Réjane, Edmond Rostand, Gyp, Daudet, Octave Feuillet, etc.

Este prietena lui Barrès, Anatole France, Jaurès, Proust, Paul

Valéry, Painlevé, Barthou, Colette, Hélène Vacaresco, etc.

Han Ryner vorbind despre contesa de Noailles, o proclamă genială.

Iată ce scrie Proust contesei despre volumul său „Le visage émerveillé” :

„Am primit „Le Visage émerveillé” din care am citit 20 de pagini și am fost transportat în aceea regiune în care numai gențiile ne pot face să pătrundem și de unde lipsesc complezența și resentimentul. Fiecare pas făcut în aceste locuri supra-pământeste m'a umplut de extaz și aș fi vrut să viu să depun ofranda și coroana mea, să binecuvânteț marele, puternicul, înțeleptul spirit, geniul miraculos, care ne dezvăluie secretul tuturor lucrurilor”.

Dacă ar fi să cităm numai o parte din elogiile aduse de Proust în scrisorile sale, adresate ilustrei prietene, am umple pagini întregi.

El pomenește foarte des de frațele contesei, Constantin Brâncoveanu, de vărul ei, Anton Bibescu și de dragostea duioasă a d-nei Proust, mama sa, pentru contesă.

ACADEMICIANA

În 1905 contesa de Noailles e primită la Academie, având votul lui Anatole France, iar în 1907 apare volumul „Eblouissement” care adaugă încă o perlă celor ce împodobesc cariera strălucită a contesei de Noailles.

Ultima lucrare a genialei poete, publicată anul trecut în „Les Annales” e „Le livre de ma vie”, pe care o scrie cu o sinceritate, de care sunt capabile numai sufletele mari. Lucrarea aceasta stârnește mare valvă.

Rozeta Legiunei de onoare înflorește pentru prima oară pe pieptul unei femei, atunci când contesa de Noailles primește cravata „Legiunii de onoare” în gradul de comandor.

Contesa moare în vârstă de 58 ani, dar opera ei va rămâne nemuritoare, iar în locul imens ce l-a ocupat în literatura mondială, rămâne un mare gol.

Sarina Cassvan

CUM ÎȘI PETRECE ZIUA REGINA ANGLIEI!

Nici măcar o regină nu trebuie învidiată în zilele noastre. Privilegiile ei, de cea dintâi femeie a țării, îi aduc o serie nesfârșită de obligații, pe care le îndeplinește cu o perseverență demnă de învidiat.

Orice burgheză, orice doamnă de onoare, orice prințesă poate după cum vrea și poate să se retragă oricând găsește de cuvință, ca să se odihnească. Numai regina trebuie să fie în permanență gata de plecare, nu trebuie să fie indispusă, să nu se teamă de vreme, trebuie să-și stapânească dispoziția și să zâmbească amical, chiar dacă vreo vizită ar indispușe-o, în momentul când s'ar simți mai bine acasă, decât să fie obligată să se ducă cine știe unde.

În ultimul timp, mai ales, regina Angliei a trebuit să satisfacă o mulțime de obligații, pe care le-a îndeplinit cu prisosință. Imediat după sosirea perechei regale la Londra, regina a inaugurat splendidă expoziție de tablouri franceze, instalată în casa marelui industriaș și politician, Sir Philip Sassoon. Expoziția aceasta, de-

schisă în scop de binefacere, a avut un deosebit succes în urma vizitei reginei, căci toate doamnele din înalta societate au imitat exemplul reginei, vizitând-o și ele.

Altă dovadă de spiritul de imitație al poporului pentru exemplele regale a fost dată cu ocazia vizitării de către regină și membrii familiei regale a expoziției „British Industries Fair”, inaugurată de curând la Londra.

Regina a parcurs într'o singură zi o treime din imensul front de peste 40 kilometri al expoziției, vizita aceasta durând nouă ore. Vizita aceasta a adus, chiar a doua zi, firmelor expozante, comenzi de mai multe sute de mii de lire sterline. Regina s'a interesat în special de carne ieftină de bucătărie și peste trei ore, tot materialul expus de firma respectivă a fost epuizat.

Ducesa de York a comandat câțiva iarzi de pânză impermeabilă, și a doua zi, fabrica respectivă primise atâtea comenzi, în cât producția ei se va ridica pentru mult timp cu de zece ori cantitatea de până acum.

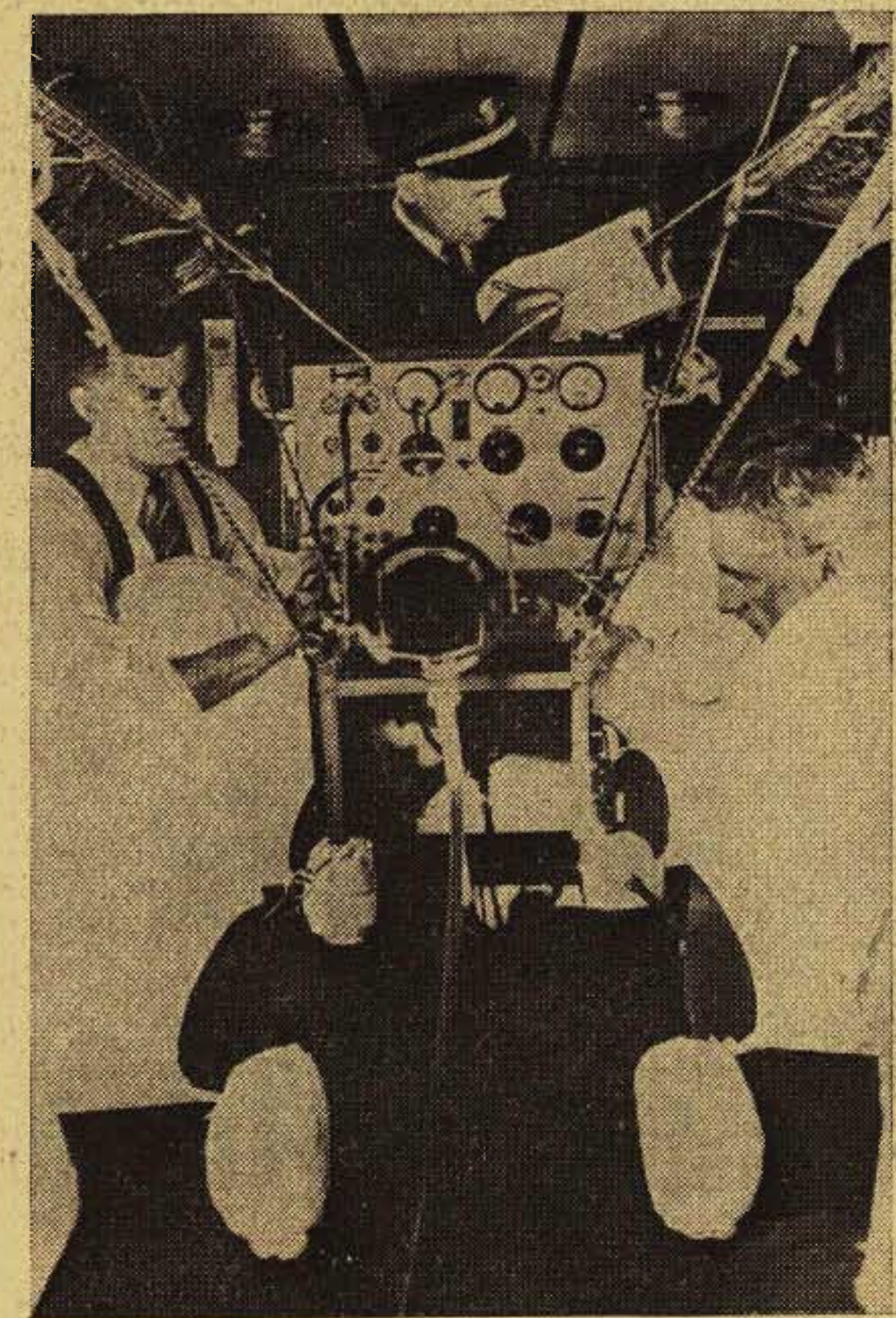
Prințul de Wales a comandat o vestă de sport. A doua zi, un ziar canadian a publicat o notiță în această privință și peste 24 ore cererile, în special cele din Canada, erau atât de mari, în cât fabrica a trebuit să angajeze alți 30 lucrători.

Mr. Claude Taylor, directorul general al expoziției, a remarcat cu drept cuvânt, că o asemenea vizitare amănunțită a unei expoziții e atât de obositoare, în cât poți să te odihnești, după aceia câteva zile. Cu toate acestea, regina nu și-a uitat celelalte obligații.

Cu câteva minute după ora 10 dimineata, regina Mary își începu activitatea zilnică, fără să fie obosită după 14 ore, în cât a asistat de curând la ora 12 noaptea, la rulara în scop de binefacere a unui nou film sonor.

Cât de ocupată e regina reese din faptul, că aceasta a fost prima oară când a asistat la un film sonor. Acelaș film, intitulat „Good Companions” a fost și primul film sonor văzut de regele George. Așa că nu trebuie să învidiem meseria de cap încoronat.

Înlăturarea vibrațiilor, sunetului

La Burbank s'a pus la punct un aparat care înlătură zgomotul motorului avioanelor.

FEL DE FEL

Sus, stânga: Pistică siameză, înconjurată de familia ei, premiată la expoziția de feline dela Paris; mijloc, stânga: La Lincolnshire (Anglia), aspectul unui câmp de zambile înflorite, cari dau peisagiului un caracter olandez; sus, dreapta: Statuia unui Christ uriaș, de 20 metri înălțime, va fi așezată la Arvé în fața lui Mont-Blanc;

Jos, la dreapta: Două surori, d-rele Soane, din Oxford s'au măritat în aceeaș zi, și cei doi soți, sportsmani, pornesc cu ele în chip de trofee

Curios instantaneu luat la Sydney, la reprezentanțiile dela Perouse, unde publicul a putut asista la această luptă, în care un câine a fost aproape strivit de mușchii unui șarpe enorm

odinioară și acum

VIATA UNIVERSITARA

Pare mai curând o sală de spectacol, „tixită“. Murmurele ce se ridică de prin bănci se împreună într'un zuznet intens ca acela al unui bondar gigantic, căruia i s'a dat drumul în spațiul înalt al amfiteatrului. Un influx nervos s'a răspândit peste aceste două sute de studenți, a căror atenție va oscila timp de o oră în jurul a celeași axe.

Pe estrada catedrei s'au urcat un domn, corect din toate punctele de vedere. Dela colțurile gulerului său impecabil, până la dunga bine călcată a pantalonilor. Un domn „bine“, într'un costum la „două rânduri“, din stofă de cea puțin o mie de lei metrul. Dacă nu ar fi fruntea prelungită prin cele două colțuri ce marchează o chelie destul de pronunțată, ai crede mai degrabă că este un asistent, sau chiar un student poznaș, care s'a suiat la catedră, ca într'un haz general să imite gesturile profesorului său.

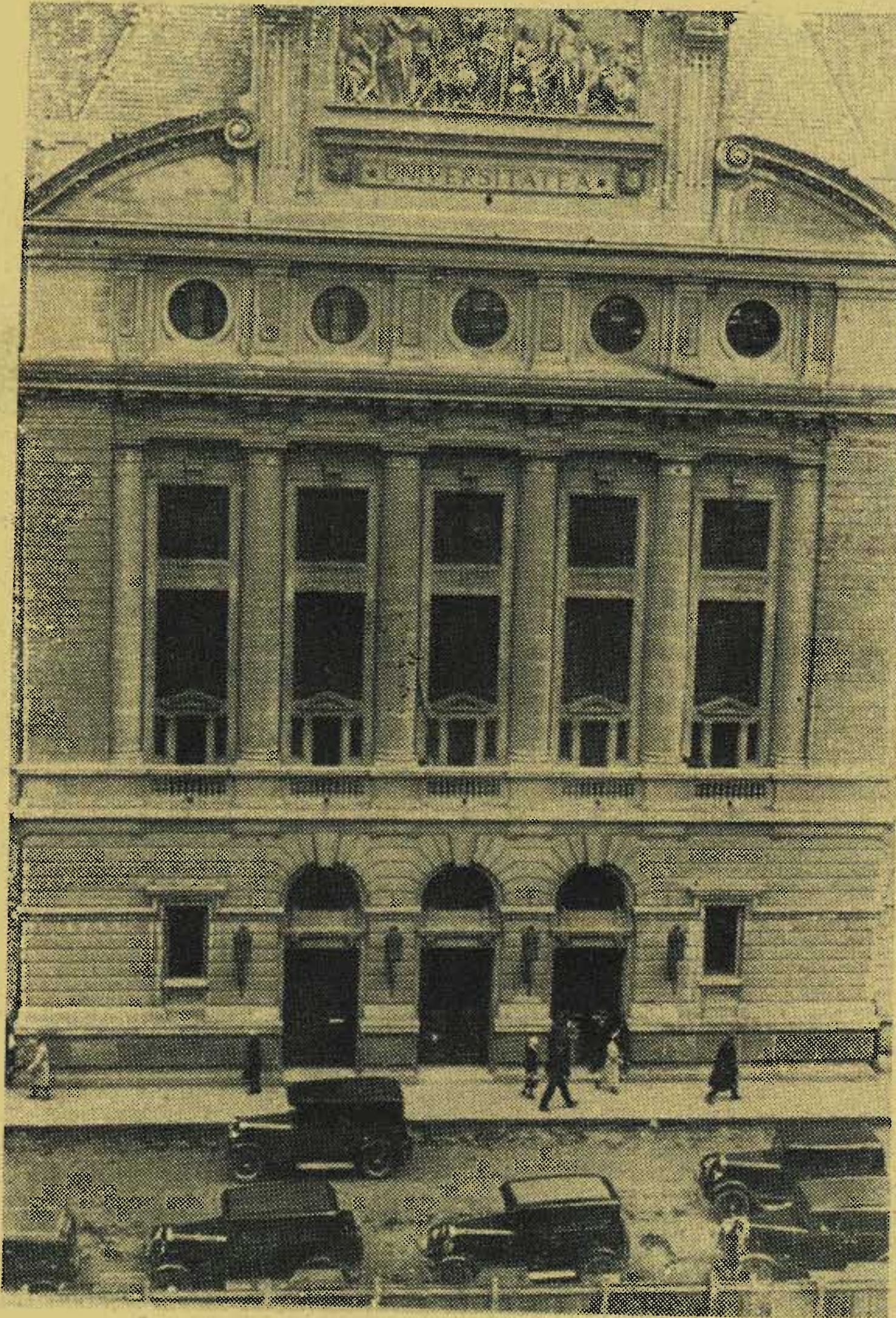
Rostește frazele cu o articulație stridentă, elocvența rezervându-și-o mai mult în gesturi, destul de sobre și ele. N'aș putea să spun precis la ce oră de curs am nimerit. Pentru că erudiția vorbitorului este deopotrivă și științifică, literară, politică și chiar — sportivă și mondenă. Face dese incursiuni în domeniul faptelor curente, cu prinse în ziar, cu aluzii vădite la cutare compromis politic, sau la cutare „afacere“, a cărei descoperire formează ecoul zilei. Dela catedră polemizează indirect cu cei din incinta Parlamentului, sau cu reporterii din redacțiile marilor cotidiene. Și este, negreșit, spiritual.

De alături această dorință de polemică vie am găsit-o și printre studenți; chiar (și mai ales printre ei) printre studenții începători, cari nu s'au extenuat încă în îndelungate polemici cu entitățile logice de pildă. Se socotesc mai universali, dacă se păstrează în „actualitate“. Faptele cari cer date precise și discuțiile cu caracter personal le captează atenția. Și la rândul lor, sunt și ei, cu toții, spirituali.

Sfârșitul orei de curs este la fel, sfârșitul unui spectacol. Se agită batricuri colorate, fulare bărbătești în culori sobre (mai puține).

Un freamăt străbate de-alungul culoarelor. Răsuflarea urmează — ușurătoare — orelor de muncă, de încordare. În roiul studențelor, cari sunt în majoritate, se amestecă deopotrivă bună starea și, cât de dureros să o spunem, sărăcia. Sunt afișate ultime toalete de sezon, printre cari se strecoară cu modestie și jenă pardesie cenușii, umile. Studenții sunt mai puțini și în mijlocul unei gălăgii eminamente feminine, par mai retrași, cu un rost mai puțin lămurit.

Problemele din sala de curs au rămas închise în caetele de notițe. Și-au făcut loc alte preocupări. Masa de seară, un spectacol (autentic de data aceasta), sau un flirt început în orele de plictiseală prea îndelungată. Într'un colț câteva colege se înțeleg, în vederea preparării comune a unui examen ce se apropie. Și fluidul tânăr, nerăbdător se răspândește în jos pe scări spre arterele marilor bulevarde. Interioarele rămân

Noul local al Universității

Vechea fațadă mai dăinuiește pentru, scurtă vreme. Sus: Într'un cămin studențesc: la lucru

sub greutatea pustiului. Lumina apusului pătrunde prin vitraliile înalte, mohorită, între zidurile lipsite de mișcare. Mă urnesc cu tristețe; pașii mei au răsunet prea gol pe cimentul săliilor. Cobor printr'un ascensor, prin geamul căruia privesc imensa etajeră a facultății de litere, precum din cabina sa un operator privește interioarele montate într'un studio. Apoi, mă conduc tușurile de la calorifer prin culoare cu tavanul jos și prin scări înguste, asemeni celor de pe transatlantice. Arhitectura noii universități deși încăpătoare, are planul, economia și estetica buildingului new-yorkez, ale uzinei. Orânduială matematică și nici o risipă în ceea ce privește spațiul încăperilor.

Este însă o aripă ale cărei temelii au rămas intacte de dinaintea războiului. Tencuiala cenușie ce igrasie se scorojește, iar podeaua veche de scândură suportă cu greu numărul înmiit al studenților de astăzi. Este singura bucată care a mai rămas din vechea universitate, din cea dispărută. Pășesc cu strângere de inimă prin coridorul cu pereți negriți. În fund este un amfiteatru mic, cu bolți, prin cari umezeala se strecoară picătură cu picătură. Bancile vechi au scrjeiate în lemnul lor nume și date, din vremea când se aplecau peste aceste bănci frunțile părinților, sau chiar ale bunicii celor de astăzi. Aerul este închis, viciat de neaerisire, par'că o teamă de viața de arara ar fi oprt descinderea unei ferestre. Pentru că lucrurile de aci, toate au memoria lor. Sunt aceleași cari au fost martore ator generații, ator preocupări.

Și iată că în obscuritatea inserării se strâng laolaltă vechile figuri și sub arcadele ce stau să cadă, răsună glasurile de demult. Se închiagă figura buajină a profesorului de altădată și mulțimea celor veniți să asculte. Se încheagă, fața prelungă și fruntea înaltă a lui Coco Dumitrescu exact pe locul unde acum câteva decenii izbucnea a ceea ce se numea neobosit. Barba și mustățile îi sunt tot castanii, încadrând figura lui suptă. Iși păstrează aceeași haină lungă, favorită, și nu aș ghici energia ce se ascunde în măduarele lui atât de sărace în mișcare.

Alături, în sala imediat următoare, doctoralul Titu Maiorescu, rector al universității la această epocă, își dăruia Logicei și auditorilor săi timpul pe care i-l lasă liber o opoziție violentă în Parlamentul, căruia cuvântul său îi aducea multă glorie. Dar dacă Maiorescu era cel respectat mult de elevii săi disciplinați, în schemele rigide ale Logicei, cel iubit era cel de alături: Coco Dumitrescu, bohemul, ai cărui creeri ardeau între volutele spirituale ale cursului său de istorie a filozofiei și țaria alcoolului consumat cu voluptate lucidă în dimineți alburii, sub lumina gazului aerian ce începea să pălească.

Nu era departe de localul Universității. Dacă nu mă înșel este acum în locul acela un bar ce aruncă vâpăi albastre din reclame luminoase. Pe atunci era o simplă berărie, pe care o ținea un oarecare Cosma. Printre figurile cari compuneau în mod obișnuit aspectul sălei, nu lipsea cea a lui Coco Dumitrescu înconjurat de colegi și discipoli, toți prieteni, toți aproape de inima lui. De aci era luat când lumea neincăpătoare în amfiteatru îl vroia cu nerăbdare, sau când studenții îl așteptau cu fiorul examenului ce se apropie.

Flamin Chessaru

(Urmare în no. viitor)

ECRANUL

Zori cu Martha Eggerth
la ȘOSEA

Martha Eggerth n'a stat mai mult de zece zile la București, totuși timp suficient ca să lase inimi însângerate în urma ei.

Micuța cu cosițe bălăie uimea din capul locului. Deși s'au așteptat să dea peste o actriță consumată și rafinată, bucureștenii au descoperit cu surprindere o copilă de 18 ani, abia eșită din școală și care nu cântărește mai mult... de 43 kg.

Ce mirare că drăcușorul blond a izbutit să nască o dragoste sinceră în inima unui adolescent, care ne trimite o destăinuire indirectă, sperând ca pe această cale rândurile lui să fie citite de drăgălașa vedetă! Cum scrisoarea nu e lipsită de interes, vom detașa dintr'nsa ceea ce găsim că poate amuza pe cititorii și mai ales cititoarele noastre, cari urmăresc pe ecran pe Martha Eggerth :

„In timpul celei de iarnă prelungite în afara oricărei limite de răbdare, deși Aprilie sosise, au fost totuși vre'o două zile nespuse de senine și frumoase, zile de acele, în cari toți porii par inundați de aerul proaspăt al primăverii.

„Am cunoscut atunci întâmplător pe Martha Eggerth, și de unde atâția se băteau ca să o vadă, sau să-i smulgă un autograf, mie mi-a cășunat norocul să pot să o întovărășesc într'o plimbare cu trăsura la șosea.

„Exuberanța unei tinereți zglo-bii, răsul argintat mi-au răsunit câteva ore în urechi, înveselind boschetele șoselei — pustie în dimineața cea. (De ce oare preferă bucureștenii plimbarea la șosea tocmai în zilele prea călduroase, când praful, arșița și mirosul de benzină răpesc tot farmecul naturii?)

„Fără mofturi, cu simplitate și

„Șoseaua noastră a fermecat-o. La un moment dat a sărit din trăsura și ascunzându-se prin aleile mărginașe, m'a silit s'o fugăresc, ca să nu se rătăcească, ratând ora unei reprezentări, plătită cu zece de mii de lei...

„Apoi a început să danseze în mijlocul șoselei, spre uimirea și încântarea puținilor trecători, cari nu puteau să știe că micuța blondă, într'o frumoasă bluză țărănească, nu era alta decât Martha Eggerth, sărbătorita artistă.

„Faptul că nu era recunoscută mi-a îngăduit să câștig cel mai frumos rămășag din viața mea. Am pariat pe o sărutare, că primii 15 pietoni întâlniți nu-și vor da seama că e dansa.

„Când a fost la plată, Martha s'a achitat prompt și cinstit, ba chiar cu atâta pasiune că m'a lăsat amețit. Ea însă s'a scuzat : — Ce vrei, e obișnuința... Regisorul meu imi cere completă naturală, și un moment am avut impresia că turnăm !

„Apoi, strengărită se agată în spatele unui faeton de lăptăreasă, a cărui stăpână gata-gata s'o croiască cu biciul.

„La Bufet a apreciat laptele bătut, cu cornuri sărate, iar la Muzeul Zoologic, a fost foarte impresionată de mamutul ante-deluvian, regretând că nu poate avea unul în miniatură... ca porte-bonheur.

„Pe vre'o două garduri s'a iscălit cu creță ; s'a rugat de un băiat să-i dea puțin bicicleta, cu care a dat peste un câțel, cauzând o întreagă hărmălaie, din care ne-a salvat doar trăsura noastră, care ne urma la câțiva pași.

„Când am părăsit șoseaua, Martha Eggerth era cu rochia șifonată, cu părul în dezordine, murdară, dar numai zâmbet, voie-bună și veselie.

„Dacă ești tânăr și entuziast, nu se poate să n'o iubești pe Martha Eggerth”.

Am redat și noi nealterate rândurile entuziaste ale tânărului nostru corespondent, în speranța că Martha Eggerth i-le va ceti, dacă cumva își va mai aminti că într'o zi, la București, într'o plimbare la șosea, un tânăr a privit-o și i-a vorbit mai cald decât oricare...

Funda albă

Străinul care vizitează Roma se miră văzând atârând o fundă albă la poarta vreunei case. Se întâmplă, din când în când, să atârne și două funde, chiar trei, dar patru e un caz destul de rar. Cercetând mai deaproape, află că funda albă înseamnă că în casa respectivă s'a născut un copil.

De fapt, funda albă e un vechiu obicei italianesc, care a fost reluat acum cu ocazia așa zisei „campanii demografice”. Jnes Angelini se numește tânără mamă, care s'a căsătorit acum un an cu un lucrător anume Pius și a născut de curând patru gemeni. Mai trebuie să nască un copil, ca familia să fie scutită de impozite.

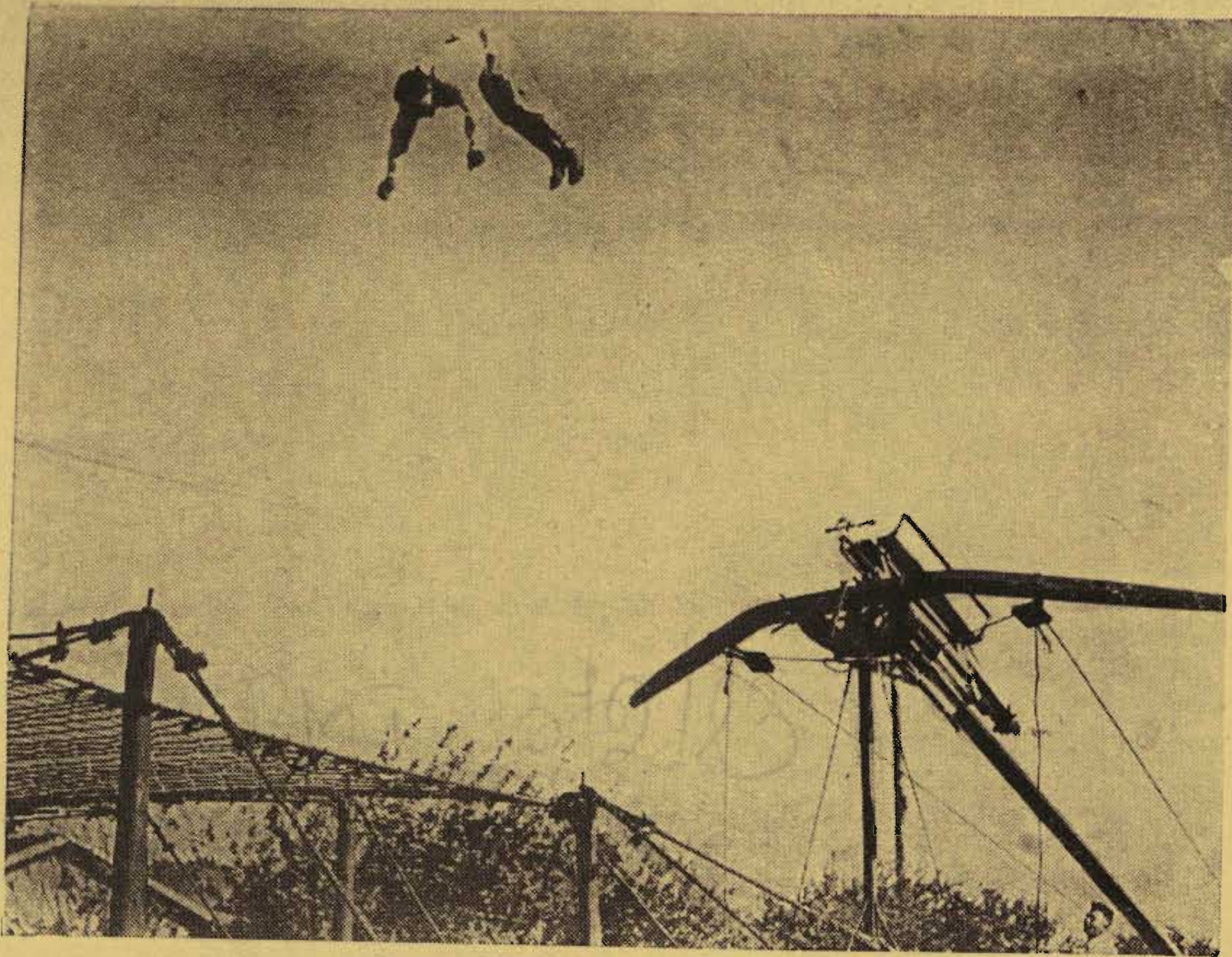
drăgălășenie, de îndată ce am rugat-o, mi-a cântat ariile cunoscute din filmele în cari a repurtat atâta succes : „Visul din Schönbrunn”, „O fată, un cântec, un sărut”, „O noapte la Grand-Hotel”, „Diplomatul Femeilor”, etc.

„Dar Martha Eggerth știe să fie și gravă... Lacrimi de duioșie i-au înmuiat ochii, când am dus-o la statuia lui Leonard, regretatul prinț al operetei române. Ea auzise adesea vorbindu-se de marele nostru tenor, și ținuse acum să-i omagieze memoria, vărsând câteva lacrimi în fața statuii care-l cinsteste.

Trei atitudini ale Marthei Eggerth, la Șosea, cu ocazia vizitei sale la București

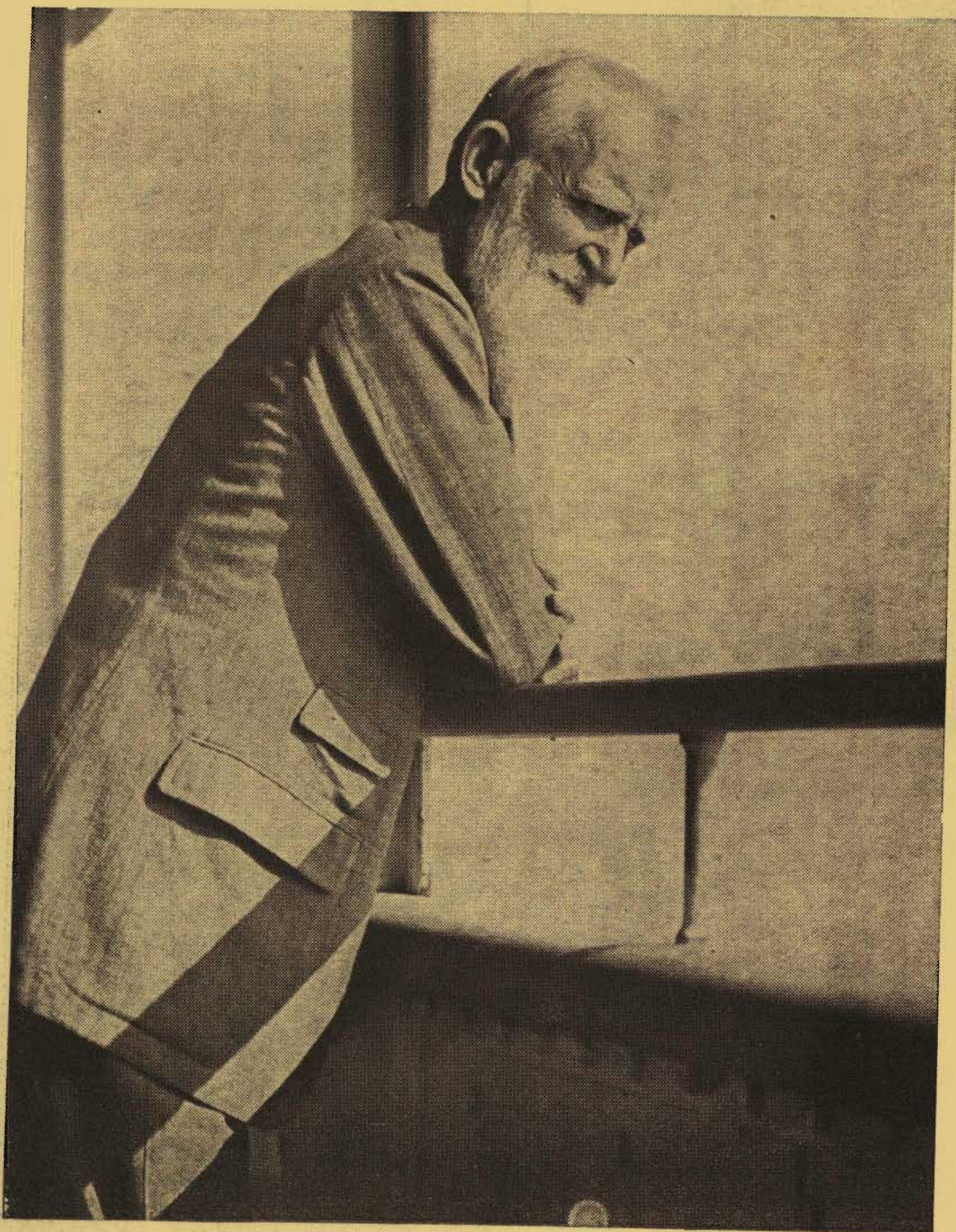

Italianul Jimmy Campana a pus la punct o arbaletă, cu care se lasă aruncat la distanță de 15 metri, într'o plasă

La Londra s'au inaugurat ateliere de reparat pantofii, în scurtul timp pe care-l reclamă cetitul unei gazete

Marele scriitor irlandez Bernard Shaw, traversând Oceanul cu ocazia primei lui vizite în patria sgârie-norilor

COAFURĂ 1933!

LA 96 ANI

Cum toate posibilitățile au fost epuizate de coaforii europeni, cei din Chicago au trebuit să-și bată mult capul, până ce au reușit să combine ceva cu adevărat nou, cu ocazia expoziției internaționale ce se deschide acum acolo. Iată coafura pe care doamnele din Chicago au acceptat-o cu entuziasm

O bătrână englezoaică, de 96 ani, din localitatea Hessele urcă în fiecare zi, cu triciclu, coasta unui deal care duce spre domiciliul ei. Ea a devenit în ținutul ei un fel de figură legendară, numită „dama cu triciclu”. Iată-o ducându-se spre oraș să-și facă târgușii, svelta ca o tinerică..

„Iată noul săpun de toaletă
ELIDA
ROND
 e delicios parfumat”

PAGINA NOUATILOR**Cinematograful instalat la domiciliu**

Prezicerile cunoscutului cinematografist Goldwyn

Cercurile cinematografice engleze și în special proprietarii de cinematografe sunt alarmati de senzaționalele declarații făcute de curând de marele cinematografist american, Samuel Goldwyn, cu ocazia recentei sale vizite la Londra.

Goldwyn a prevăzut lucruri, care, dacă se realizează, vor însemna o grea lovitură pentru toți proprietarii de cinematografe din lume și vor revoluționa industria filmului.

Prevederile lui Goldwyn sunt cam următoarele:

1) Perfecționarea și întrebuințarea practică în toată lumea, după cel mult un an și jumătate, a aparatelor de televiziune;

2) Aparatele de televiziune se vor vinde în comerț cum se vând aparatele de radio și vor putea fi și închiriate pe sume modeste;

3) Toate filmele vor fi transmise în viitor prin aparate de televiziune și vor putea fi prezentate în orice oră și

4) Reducerea însemnată a numărului cinematografulor și completa modificare a obiceiului marelui public de a se duce la cinematograful.

Declarațiile lui Goldwyn merită să fie relevate, răci e într'adevăr o autoritate de primul rang în materie de cinematograful.

„M'am convins definitiv, acum câteva săptămâni, de marele viitor al televiziunii“, a spus d-sa unui reporter.

„Mi s'au prezentat la New-York cele mai noi aparate de televiziune. Perfecția atinsă în acest domeniu e pur și simplu extraordinară.

„Mi s'a prezentat pe un ecran de dimensiuni potrivite spre a putea fi instalat într'o cameră obișnuită, un film vorbitor transmis dela o distanță de 100 mile. Redarea scenariului și a tonului au fost excelente, ca și într'un cinematograful de rangul întâi, ba și mai bine, evitându-se neplăcerile cauzate din când în când de sgomotul produs de aparatul cinematografic“.

„Industria televiziunii — a continuat Goldwyn — va juca peste un an și jumătate un rol de seamă, și peste cel mult trei ani, orice casă particulară va putea fi transformată într'un cinematograful particular.

Transmiterea filmelor între persoanele parti-

Technica modernă :
Un discret microfon, disimulat perfect la butonieră.

Una din cele mai ingenioase invenții ale epocii este fără îndoială „Microfonul la butonieră“.

De mult, reporterii marilor cotidiene, pentru interviuri, invidiau pe colegii lor, reporterii fotografi, care aveau posibilitatea de a prinde situații, cu totul neobservați, întrebuințând aparate fotografice minuscule; posibilitate ce nu exista până acum, la redarea unui interviu, având în vedere greutatea cu care se manipula și se instala un microfon pe un aparat cu tripied.

Această dificultate pare acum înlăturată, prin faptul că un inginer din America de Nord a inventat un microfon care se poartă cu totul neobservat la butonieră, după cum se vede din alăturata fotografie, și reporterul este astfel în stare să redea cu totul neobservat, convorbiri sau discursuri ce ar interesa cotidianul pe care-l servește.

culare se va face după sistemul automatului. Cinematografele vor transmite în fiecare seară mai multe filme pe diferite lungimi de undă. Orice particular va introduce o monedă în aparatul său și va trebui doar să-l potrivească la lungimea de undă necesară spre a vedea imediat filmul dorit rulând pe ecranul instalat în locuința sa.

„Industria producătoare de filme nu va avea nimic de suferit de pe urma acestei inovațiuni; din contră, va câștiga, de oarece producția va crește, prin aceea că va trebui să se ofere publicului, spre alegere, mai multe filme.

„Vor suferi numai proprietarii de cinematografe, care nu vor mai fi vizitate de cât de acei cari nu vor avea cinematografe instalate acasă“.

Energie nouă prin consumarea sucurilor de plante

După îndelungate cercetări de laborator, mai mulți profesori și medici, dela High-medical Institute din Chicago, au reușit să stabilească efectul salutar ce produce asupra corpului omenesc, întrebuințarea rațională a sucurilor din plante și legume proaspete. Aceste sucuri, culese primăvara când plantele sunt în plină creștere și dezvoltare, conțin mari cantități de vitamine.

Se prescriu cure, și acestea stimulează întregul organism și activează mai ales asupra rinichilor, curăță sângele și îl reînnoiește, elimină autotoxinele și dă corpului vigoare și energie.

În special se indică sucul de usturoi verde, care a date rezultate uimitoare la boli de reumatism, arterioscleroză și la afecțiuni stomacale și intestinale.

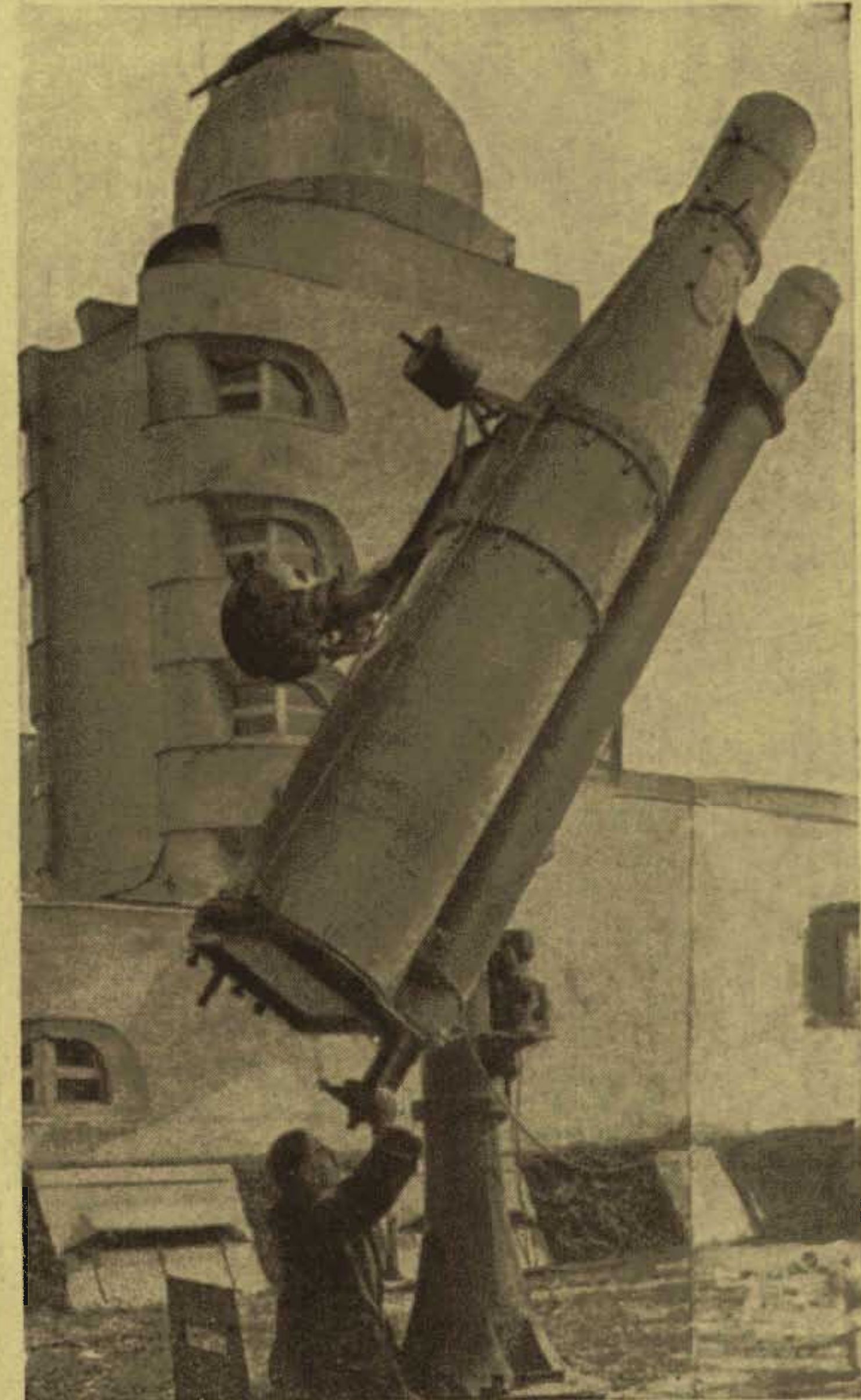

Construcția unui gigantic vapor transatlantic : primele faze ale construcției pe cală, în șantier

Cele mai mari adâncimi oceanice

Până în prezent adâncimea cea mai mare cunoscută din oceanul Atlantic era de 8530 m. la nord-est de Portorico, în insulele Antile. Acum o expediție Oceanografică, cu ajutorul unui aparat special construit pentru măsurarea adâncimilor — bazat pe ecoul sunetelor, — a stabilit în acelaș punct de mai sus, o adâncime de 13.500 m. Fenomenul acesta se explică prin aceea că fundul întins al mării se lasă în jos în formă de imense gropi, din cauza mișcării vulcanilor submarini. Aceste diformări ale fundului se întâmplă mai ales în dreptul coastelor cu munți abrupti. O astfel de adâncime de formațiune nouă, a fost stabilită și în 1927, de către un crucișător englez, lângă insulele Filipine, anume 10.800 metri.

În special fundul oceanului Pacific prezintă câteva asemenea adâncituri, cari au forma de adevărate canale submarine, cu adâncimi variind între 9000—9700 metri.

Câte stele sunt pe cer

Ilustrația reprezintă un telescop uriaș din cel mai mare observatoriu astronomic din lume.

Din timpuri străvechi încă, mulți învățați în astronomie și-au pus întrebarea câte stele ar fi pe cer, și totuși, această întrebare a rămas încă până în zilele noastre, nerezolvată.

S'a stabilit, că omul poate vedea cu ochiul liber aproximativ cinci mii de stele; cu telescopul uriaș, acest prețios auxiliar al științei astronomice, s'au putut recunoaște mai multe milioane de stele. Cât de impresionant de surprinși rămânem când aflăm că s'a stabilit existența a mai multor miliarde de sisteme solare, identice cu acela al planetei noastre!

Și când ne gândim că, cu toate miliardele de sisteme solare, imensul spațiu interplanetar este aproape gol! După cum ne asigură astronomii, distanțele dintre diversele astre ar cere sute de milioane de ani spre a fi parcurse. Spre a putea căpăta o imagine clară despre golul macrocosmului, închipuiți-vă densitatea, reprezentată prin cincizeci boabe de mazăre risipite pe suprafața întregii țări. Și totuși existența aceasta este plină de mister, și necesită încă mii de ani de studii aprofundate până să ajungem să rezolvăm cu aproximație, întrebarea pusă la început.

Un dispozitiv ingenios, adaptat la aparatele telefonice.

Receptorul este susținut de un braț cu arc, la urechea persoanei, permițând astfel folosirea ambelor mâini la lucrări diverse.

**PENTRU BORS ȘI BAE
FLOAREA DE TARATE HERDAN**

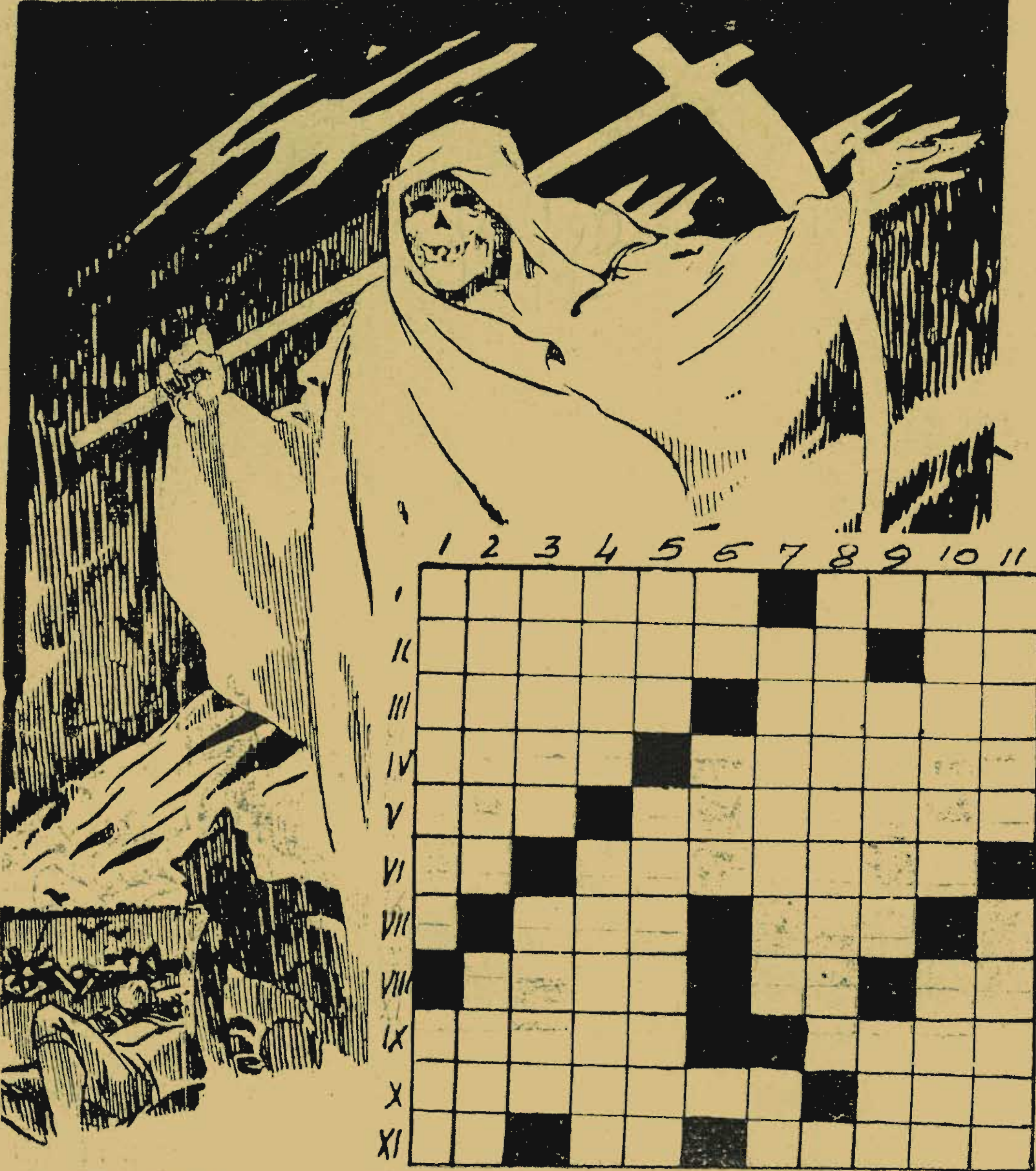
Jocurile noastre:

CONCURSUL AL 60-lea

SERIA II.

„IN IMPERIUL LUI ORCUS“

de MIRCEA I. POPESCU-REMMY, Student

„ILUSTRATIUNEA ROMANA“
CUPON Nr. 20
JOCURI

ORIZONTAL :

- I. Floarea măcesului. — Diviziune termometrică.
 II. Osul călcâiului. — Alifie (inv).
 III. Divinitățile ce prezidau la nașterea omului și-l torceau firul vieții. Pe nume sunt : Clotho, Luchesis și Athropos. — Barcagiul Infernului care pentru o mică răsplătă pecuniară transporta pe morți depe un mal pe celălalt mal al Styxului.
 IV. Lemnul în care intră roatele căruții. — Cucoană (ironic).
 V. Eleganță. — Cel ce deabia așteaptă ca Athropos să-și îndeplinească misiunea, pentru ca și el să-și exercite menirea de mâncător de colivă.

CRONICA MEDICALA

Un flagel social : Reumatismul

Lumea medicală este extrem de preocupată de câțiva timp de problema reumatismului. Reumatismul nu este o boală nouă, ferească Dumnezeu. Strămoșii noștri romani ca și omenirea evului mediu au cunoscut-o tot atât de bine ca și noi — cel puțin în manifestările ei exterioare. Nu i s'a dat însă nici odată atențiunea cuvenită. Ravagiile sociale cauzate de această maladie sunt intradevăr cu mult mai însemnate de cât se bănuia odinioară. Ajunge să știm că aproape jumătate din bolile de inimă — cu toate consecințele lor tragice — se datoresc reumatismului acut — pentru a înțelege ce înseamnă acest flagel pentru omenire. Dealtfel se pare că concepția clasică a reumatismului, care îl consideră ca pe o afecțiune esențialmente articulară (boală a încheeturilor) este pe punctul de a fi dărâmată. La al III-lea congres internațional al reumatismului, care a avut loc în luna Oct. 1932 la Paris, ilustrul savant francez prof. F. Bezançon, a demonstrat că leziunea esențială a reumatismului se găsește la inimă (nu la încheeturi !) Infecțiunea pătrunde în organism prin amigdale de unde pornește către inimă pe care o atacă.

Inflația încheeturilor vine numai mai târziu și nu are decât o însemnătate relativă. Dealtfel se știe mai de mult că maladia reumatizmală poate îmbrăca aspectele cele mai neobișnuite și că formele sale nearticulare sunt foarte frecvente. De o însemnătate deosebită pentru cunoașterea reumatismului sunt și cercetările făcute de doi savanți vienezi Reitter și Loewenstein, din care pare a reeși că avem de-a face cu o afecțiune de natură tuberculoasă. Acești medici vienezi ser-

vindu-se de o tehnică specială, au reușit să descopere microbul tuberculozei — bacilul lui Koch — în sângele suferinșilor de reumatism. Statisticile publicate de Reitter arată că în formele pure de reumatism, bacilul lui Koch a fost găsit în 22 cazuri din 27. Chestiunea naturii tuberculoase a reumatismului este însă foarte discutată încă. Majoritatea savanților francezi o consideră ca foarte hipotetică, să nu zicem eronată.

Raportul prof. Bezançon la congresul internațional al reumatismului, despre care am pomenit mai sus, spune că tuberculoza poate intradevăr să dea naștere la manifestăți articulare trecătoare, însă dacă uneori reumatismul tuberculos îmbracă forme care se apropie prin câteva caractere clinice de reumatism, ambele afecțiuni nu pot fi contopite în momentul de față. Nu se poate contesta că bacilul lui Koch există uneori în sângele unui bolnav de reumatism, însă aceasta nu ne poate permite concluzia că reumatismul ar fi de natură tuberculoasă. Desigur că descoperirea microbului specific al reumatismului ar lămurii problema, însă din nenorocire, până acum, nici una din cercetările întreprinse în acest scop nu a dat rezultate incontestabile. Merită totuși să amintim că de curând, compatriotul nostru Levaditti, care trăiește la Paris, a descoperit un microb, așa zisul *Streptobacillus moniliformis* care, inoculat șoarecilor, provoacă manifestări articulare și cardice. Acest microb este eliminat prin urină și materiile fecale ceea ce face pe Levaditti să presupună că aceasta ar fi sursa de contaminare.

Acestea sunt pe scurt constatările cele mai recente făcute în domeniul

VI. Unitate temporală. Clădirea subterană ce-i este rezervată oricui muritor.

VII. Râu din Rusia. — Apăru.

VIII. Măria Sa Moartea este un personaj „serios“. — Vacă mitologică. — Măsură.

IX. Oraș din Egipt. — Pericol ce planează asupra capului oricărui muritor.

X. Moartea nu intră nicidecum în categoria personajilor „plăsmuite“. — Anagramă din „unt“.

XI. Notă muzicală. — Nici tu, nici el. — Athropos îi este cauzatoare și cu cât activitatea îi este mai febrilă cu atât numărul crește.

VERTICAL :

1. De o mândrie nemei întâlnită, nu bagă pe nimeni în seamă. — Instituție care, grație activității ei, constituie un permanent izvor de bogății pentru antreprenorii de pompe funebre.

2. Din diferite cauze : dragoste, furt, răzbunare își trimite semenii pe cealaltă lume, unde nu e nici întristare, nici suspin. — Minusculă pasăre de pradă.

3. Trimis în domeniile lui Orcus. — Landou de un fast extraordinar în care odată suit, fiecare caută să fie cât mai mândru, chemările prietenilor și rudelor lăsându-l impasibil.

4. Suie-se la cer. — Cel ce-a ales-o drept simbol al medicinei se vede că a avut în vedere activitatea ce-o depun medicii și'n urma căreia prea puțini mai scapă cu zile...

5. Scabie. — Impunător cortegiu ce ține să însoțească până la locul de veci pe cel ce s'a dus.

6. „Mag“ decapitat. — Dau ortul popii.

7. Intervalele liniștite ce preced și urmează furtunii. — Jumătate de „Eden“.

8. Istoricii de azi pretind că atunci când mergeau să 'nfrunte moartea, rosteau cuvintele : „Ave Caesar, morituri te salutant“.

9. Dori cu infocare. — Capriciu.

10. La cei vechi, giulgiul ce servea drept înveliș celor duși întru Domnul era „parfumat cu balsamuri“. — Aceste.

11. O zecime din el îi era suficient lui Caron. — Zeitatea morții la Romani.

ENIGMĂ

de JENI GEORGESCU

Un zeu destul de însemnat
 Dacă este inversat.
 Vezi ceva fenomenal :
 Se transformă în... canal !?!

Poșta jocurilor

Dorin Scorțeanu : 1. Am regretat f. mult că a trebuit să las jocul pascal pentru la anul, dar a sosit cu întârziere, deoarece numărul de Paști era tipărit, iar următorul se afla în mașină; în locul lui am să public „Voevodul Țiganilor“... 2. Aștept cele două teme anunțate.

Al. Dobrinescu Aleo : Mulțumiri. **Cititorul Z...** Charlie Chaplin are 44 de ani Se spune că intenționează să turneze pe „Napoleon“.

Premiile noastre

Deslegările se primesc după publicarea seriei a IV-a, în timp de 15 zile.

Ele trebuie însoțite de numele, pronumele și localitatea celui ce ni le trimite, precum și de cupoanele publicate în această pagină. Pseudonime nu se admit.

Prin tragere la sorți se vor distribui deslegătorilor următoarele premii :

Premiul I — 1500 lei.

Premiul II — 1000 lei.

Premiul III — Un abonament la „Ilustrațiunea Română“ pe timp de un an.

Premiul IV — Un abonament la „Ilustrațiunea Română“ pe 6 luni.

Premiul V — Un abonament la „Ilustrațiunea Română“ pe 3 luni.

Testament într'o mătură

La Ahamo, a murit de curând un bătrân anume Daniell, în vârstă de 73 ani, proprietar de vil. Cu toate că avea ceva rude, ținea numai la o fată, Maria Vicenti, pe care o luase dintr'un orfelinat din Palermo. Când s'a îmbolnăvit bătrânul Danieli, fata l-a îngrijit cu devotament și a suferit cu răbdare toate toanele bolnavului, care suferea de o grea boală de stomac.

Pe patul de moarte, Danieli a făcut un testament verbal, orânduind ca proprietățile lui să fie împărțite între rude. Mariei i-a lăsat lucrurile de bucatărie, între care era și o mătură, în care ea a găsit un testament autentic, prin care tatăl ei adoptiv îi lasă ca moștenire 5½ milioane lire.

Neamurile au rămas ca trăsnete, și desigur, vor ataca testamentul căutând... să măture pe fericita moștenitoare.

Dr. Emanoil Dorna

DOCTORUL

EMANOIL DORNA

Boli interne, Boli sexuale, Tratatul nevrozelor, impotenței, onaniei, ticurilor, etc. prin *psihoterapie, hetero și auto-sugestie, psicoanaliză.*

CONSULTAȚIUNI DELA 3—7.

Calea Dudești No. 2.

PRODUSELE VICHY-ETAT

SAREA VICHY-ETAT

PASTILE VICHY-ETAT

COMPRIMATE VICHY-ETAT

Sare naturală de sursă extrasă din Ape pentru a prepara apă alcalină sau 3 după masă. — usurează Digestia

Spre a prepara singur o apă digestivă gazoasă.

A SE FERI DE CONTRAFACERI ȘI SUBSTITUȚIUNI

SPORT

CURSE, CICLISM, MOTOCICLISM

La Floreasca, la Băneasa, pe Velodrom și pe toate arenele Capitalei, activitatea este în plină ascensiune. Se apropie evenimentele capitale ale sezonului

De curând și-a deschis porțile, cochetul hipodrom dela Băneasa, măiastra operă a defunctului Alexandru Marghiloman. Redeschiderea a corespuns unei frumoase manifestări cu prilejul căreia am avut impresia că hipismul românesc retrăește timpurile de glorie, de după război. Nu știm dacă aceasta este situația — viitorul va confirma sau infirma părerea noastră — dar, faptul că la primul apel al Jockey Clubului s'a răspuns cu atâta sollicitudine, ne îndreptățește să sperăm în vremuri mai bune.

Premiera dela Băneasa ne-a permis să constatăm valoarea avansată a cavaleriei de sub conducerea antrenorului Puika. Pensionarii d-lui Schwartz au triumfat în trei din cele șapte probe ale zilei, marcând o bună ascendență de formă. În special victoria lui Ghiduș, propriu frate cu excelențitul Ghiaur, fost crach al turfului românesc, a făcut o impresie excepțională. Stilul victoriei deschide noi orizonturi tardivului armăsar. Nu mai puțin impresionant a fost triumful Bufniței, în cursa deschisă iepilor de 3 ani, cu velleități de frunțașă de generație. Intrecând pe Paulina și Soldobăgianca, iapa d-lui Catargi și-a pus în mod serios candidatura, în importante probe ale sezonului. Invinsele ei au însă dreptul la apel. Nu păreau a se găsi în plenitudinea celor mai bune mijloace.

Ca încheiere vom spune că handicapurile zilei au dat loc la sosiri frumoase, lucru ce constituie o foarte bună notă pentru cei doi drămuitori ai șanselor, d-nii : Morotianu și Ciploski.

În preajma întâlnirilor internaționale inaugurate Duminică dimineața, Moto clubul român a or-

ganizat o a doua reuniune națională pentru selecționarea viitorilor apărători ai intereselor româniști în lupta cu alergătorii străini. Dat fiindcă sezonul se anunță foarte bogat în evenimente de mare envergură — foarte mulți motocicliști consacrați pe pistele din străinătate și-au exprimat dorința de a ne vizita — întrunirea de selecționare organizată de forul motociclist a fost bine venită. Faptul că excelențin Constantin Cantacuzino a lipsit dela plecare, nu a împietat asupra interesului alergării și nici nu a incurcat socotelile comisiei de selecționare. Recordman al turului și deținător al celui mai bun timp pe distanța obișnuită pe care se dispută alergările noastre, „Băzu” era selecționat de drept, astfel că probele internaționale nu vor fi lipsite de serviciile lui.

În lipsa lui Cantacuzino, Nicolae Ionescu-Cristea a putut câștiga alergarea, fără prea mare dificultate. Totuș, nu a dobândit victoria, cu ușurința de altă dată. A avut în Paul Vasilescu și Ovidiu Ionescu, cari au sfârșit dead-head pentru locul al doilea, adversari de mâna întâia, cari se apropie cu pași uriași de o formă excepțională. Perseverența și tenacitatea lui

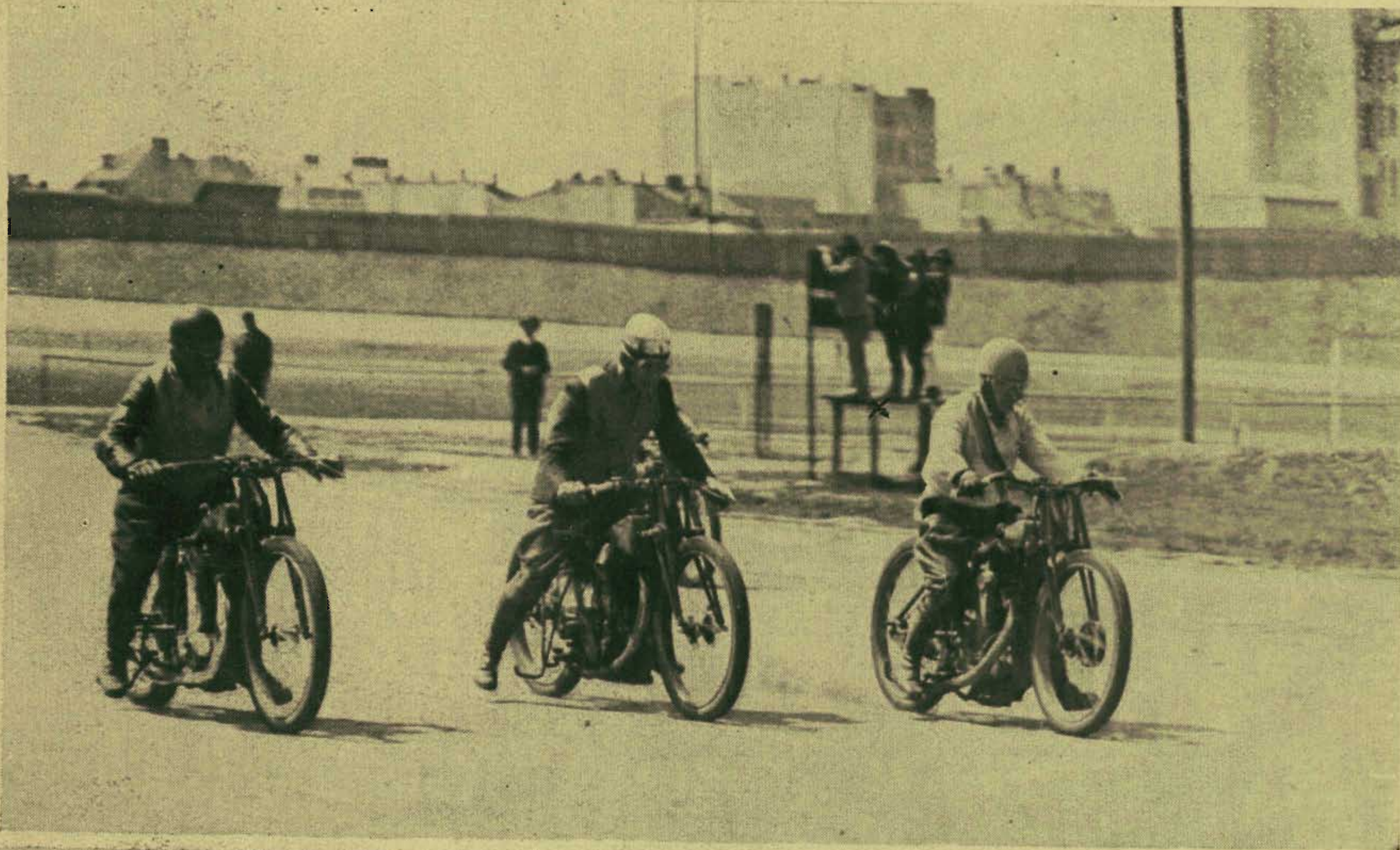
Cursa copiilor. După sosire

Ovidiu Ionescu au uimit în aceeași măsură în care au uimit siguranța și precizia lui Paul Vasilescu.

În urma acestei curse ne putem pune nădejdea în cei patru oameni citați mai sus, cărora trebuie să le alăturăm și pe Ilie Rase. A-

cesta din urmă nu a sfârșit alergarea din cauza unui accident, din fericire fără urmări grave. Atâta timp cât a rămas însă pe pistă, a fost un demn adversar al oamenilor în tovărășia cărora s'a prezentat la steag.

În celelalte curse ale zilei am re-

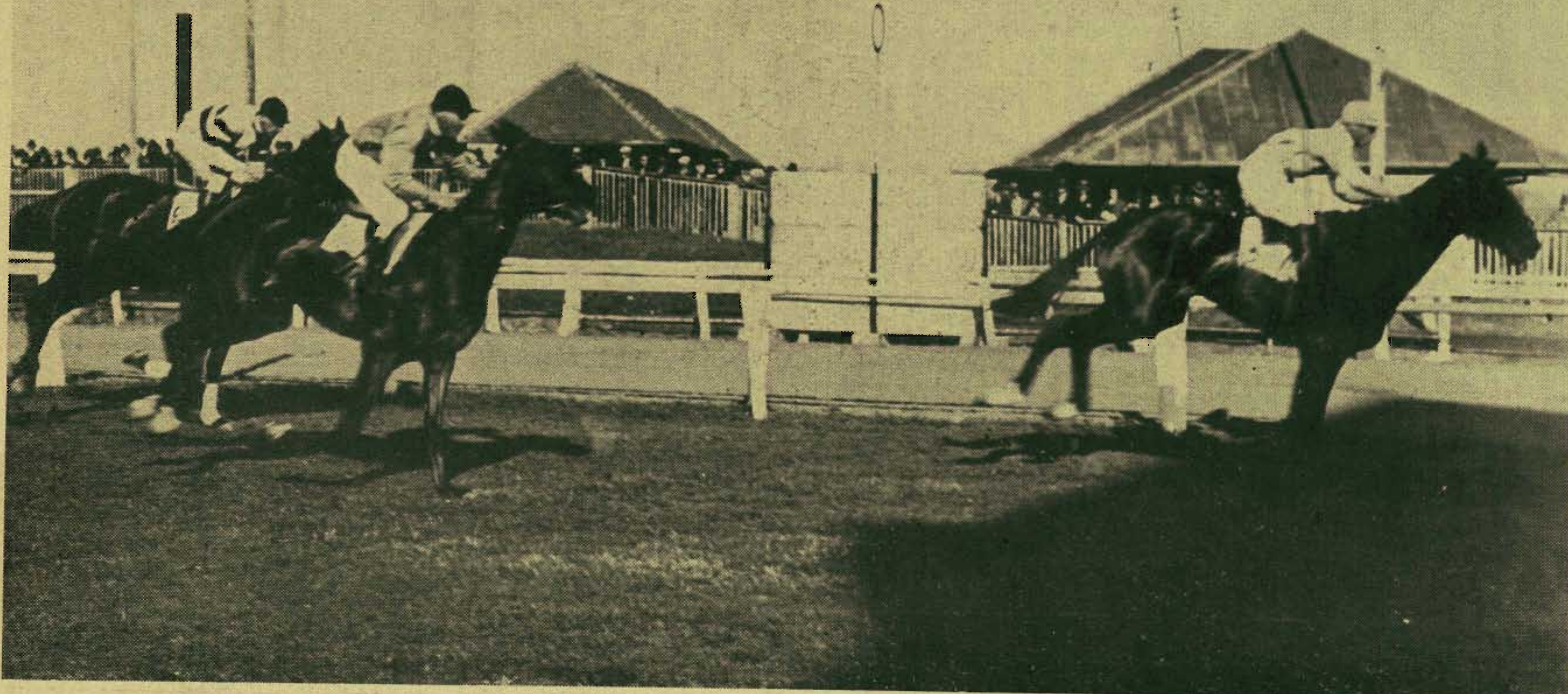
Plecarea în prima serie a probei de selecționare

marcat în deosebi, pe Gheorghe Murgescu și Constantin Ignat.

Cursele cicliste organizate de grupările „Velo club român” și „Aquila” și desfașurate pe velodrom au dat la iveală posibilitățile ridicate ale alergătorilor Ionel Frize și Gheorghe Negoescu. Primul a câștigat cursa consacrațiilor, iar secundul și-a adjudecat victoria deschisă elementelor de categoria treia.

Reuniunea ciclistă a culminat însă prin întrecerea copiilor. Alergată sub formă de handicap, ea a dat loc la o sosire foarte strănsă, micuții Nicușor Jilescu, Simion Vasilescu și Rudy Stibora, sfârșind în mai puțin de o lungime. Toți trei au pedalat cu mult curaj arătând reale calități de cicliști, motiv pentru care au fost tratați cu dulciuri.

Jeny Dumitrescu

Sosirea în premiul Peruche : Gae (Hanson) câștigă ușor

ROMANA"

Unitate

ILUSTRATIUNEA ROMANA

RMF 1372/83

STAMPED CIRCULAR MARK

Handwritten signature

Handwritten signature

D-ra SUSETTE IUPCEANU, ALEASA A II-a LA CONCURSUL DE FRUMUSEȚE AL REVISTEI NOASTRE

75 lei

C91/83